

*MASTER
NEGATIVE
NO. 91-80206-11*

MICROFILMED 1991

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES/NEW YORK

as part of the
“Foundations of Western Civilization Preservation Project”

Funded by the
NATIONAL ENDOWMENT FOR THE HUMANITIES

Reproductions may not be made without permission from
Columbia University Library

COPYRIGHT STATEMENT

The copyright law of the United States -- Title 17, United States Code -- concerns the making of photocopies or other reproductions of copyrighted material...

Columbia University Library reserves the right to refuse to accept a copy order if, in its judgement, fulfillment of the order would involve violation of the copyright law.

AUTHOR:

ISOCRATES

TITLE:

ISOCRATIS ORATIO AD
DEMONICUM

PLACE:

COLONIAE...

DATE:

1831

Master Negative #

91-80206-11

COLUMBIA UNIVERSITY LIBRARIES
PRESERVATION DEPARTMENT

BIBLIOGRAPHIC MICROFORM TARGET

Original Material as Filmed - Existing Bibliographic Record

88Is4 QE31	Isocrates. Isocratis Oratio ad Demonium, edidit I. G. Strangius. Coloniae Agrippinensis, sumptibus G. Pappers, 1831. 50 p. 17 $\frac{1}{2}$ cm.	Ad Demonium. 1801
---------------	---	-------------------

160631

Restrictions on Use:

TECHNICAL MICROFORM DATA

FILM SIZE: 35M m REDUCTION RATIO: 11X
IMAGE PLACEMENT: IA (IIA) IB IIB
DATE FILMED: 8/23/91 INITIALS MT
FILMED BY: RESEARCH PUBLICATIONS, INC WOODBRIDGE, CT

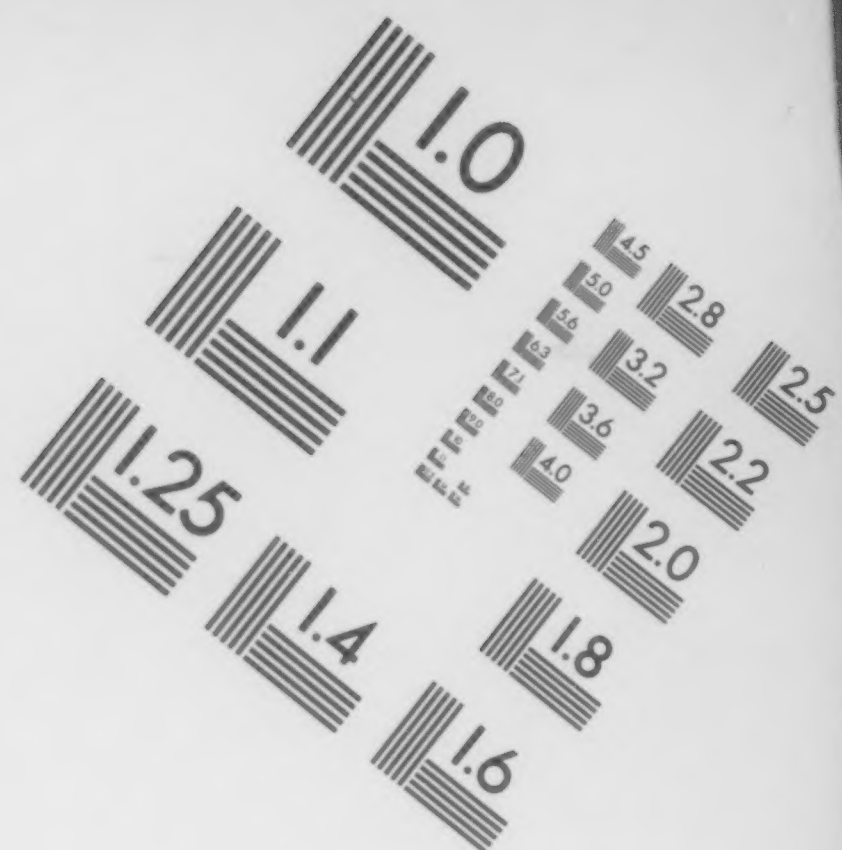
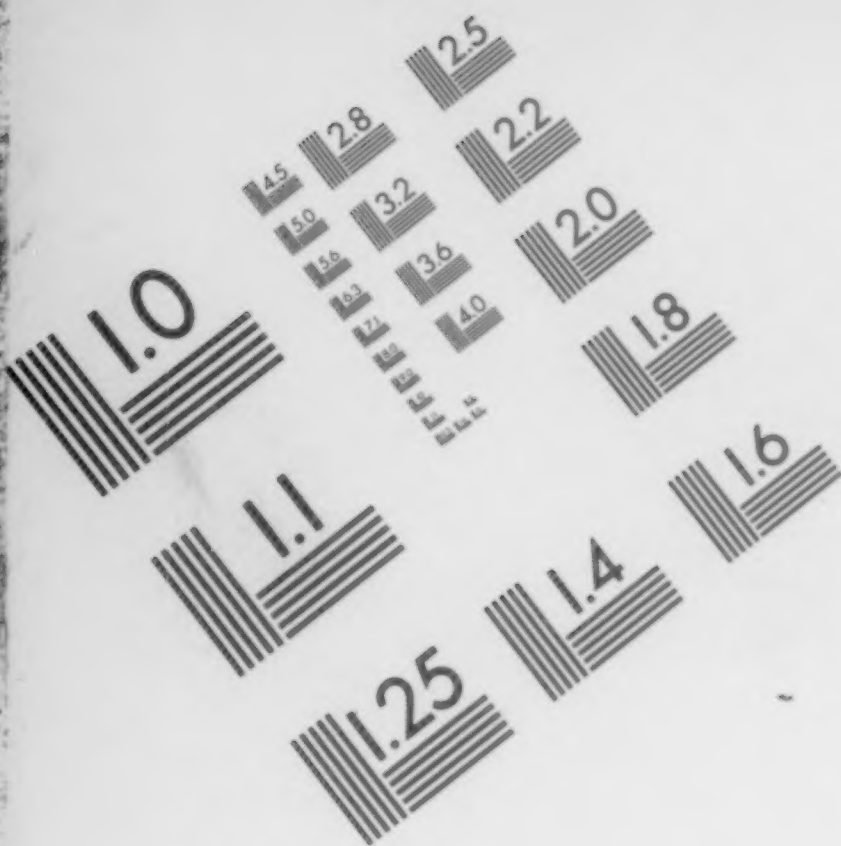

AIM

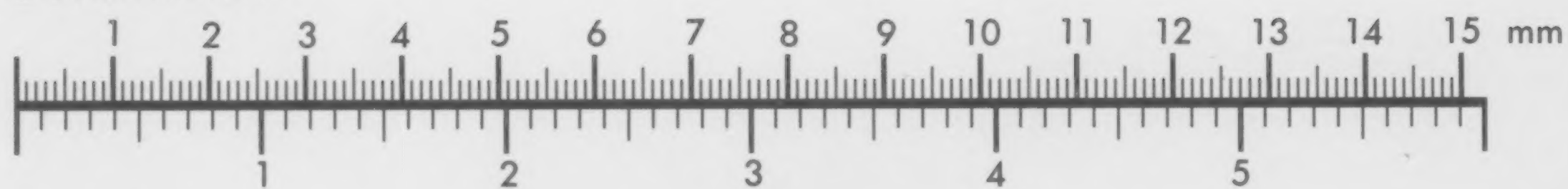
Association for Information and Image Management

1100 Wayne Avenue, Suite 1100
Silver Spring, Maryland 20910

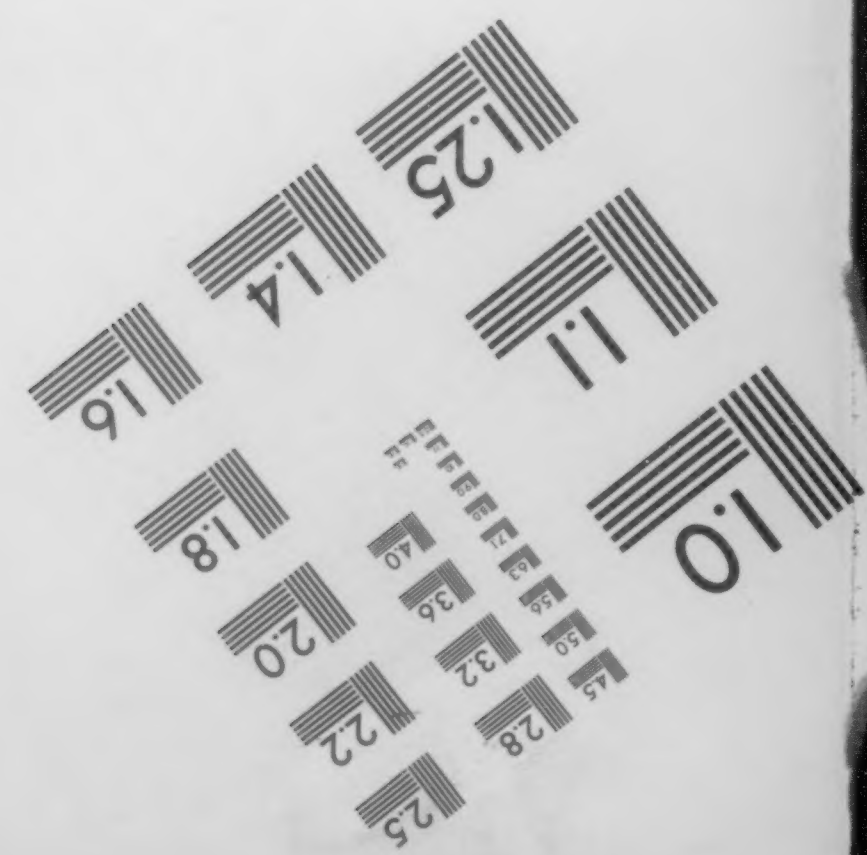
301/587-8202

Centimeter

Inches

MANUFACTURED TO AIM STANDARDS
BY APPLIED IMAGE, INC.

Henry Butler

ISOCRATIS
ORATIO
AD
DEMONICUM.

EDITIT
I. G. STRANGIUS.

881.4
QE31

88L4

QE31

Columbia University
in the City of New York
Library

GIVEN BY

Dr. Henry Drisler.

ISOCRATIS
ORATIO
LIB. AD
DEMONICUM.

EDIDIT

I. G. STRANGIUS.

COLONIAE AGRIPPINENSIS,
SUMPTIBUS GERARDI PAPPERS, BIBLIOPOLAE.
MDCCCXXI.

Koblenz v. 5 h. ad.

STANFORD
UNIVERSITY
LIBRARY
CAR. FRID. HEINRICHIO
HUNCCE LIBRUM
PRO
SUMMAE VENERATIONIS DOCUMENTO
ESSE VOLUIT
EDITOR.
SEP 29 1897 Dr Henry Drisler G.

June 7, 1922 E.M. 28 Oct. 97. C.H.

VIRO
PERILLUSTRI EXCELLENTISSIMO
CELEBERRIMO
CAR. FRID. HEINRICHIO
HUNCCE LIBRUM
PRO
SUMMAE VENERATIONIS DOCUMENTO
ESSE VOLUIT
EDITOR.

237377

VIHO

PERMUTATIO EXCITATIONIS

CELESTIS

CAR. FRID. TEINICHIO

HOVCE THERIA

SUMMAE VEPRATIONIS DOCUMENTO

ESSE FORTIT

EDITOR

ΙΣΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΠΡΟΣ

ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ ΛΟΓΟΣ.

FD

Χαίρε φάος φήτης, ΙΣΘΚΡΑΤΕΣ, ὅτι σὺ χαλκῇ
Κόσμον ἄγεις· δοκέεις γὰρ ἐπίφρονα μῆδεα φαίνειν,
Εἰ καὶ ἀγωνήτω σε πόνη χαλκεύσαιο τέχνη.

ΣΟΛΩΝ. ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
Christodorus.

ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ.

²
(Steph.) **Ε**ν πολλοῖς μὲν, ὦ Δημόνικε, πολὺ διεστώςας εὐρήσο-
μεν τὰς τε τῶν σπουδαίων γνώμας καὶ τὰς τῶν φαύλων
διανοίας· πολὺ δὲ μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν ἐν ταῖς
πρὸς ἀλλήλους συνηθείαις. οἱ μὲν γὰρ τοὺς φίλους παρόν-
τας μόνον τιμῶσιν, οἱ δὲ καὶ μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσι· 5
καὶ τὰς μὲν τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγος χρόνος διέλυσε,
τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλεί-
ψειεν. ἡγούμενος οὖν πρέπει τοὺς δόξης ὑφεγομένους καὶ
παιδείας ἀντιποιουμένους τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν
φαύλων εἶναι μιμητὰς, ἀπέσταλκά σοι τόνδε τὸν λόγον δὴ- 10
ρον, τεκμήριον μὲν τῆς πρὸς ἡμᾶς εὐνοίας, σημεῖον δὲ
τῆς πρὸς Ἰπτόνικον συνηθείας· πρέπει γὰρ τοὺς παῖδας
ὥσπερ τῆς οὐσίας, οὕτω καὶ τῆς φιλίας τῆς πατρικῆς κλη-
ρονομεῖν. ὁρῶ δὲ καὶ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν καὶ
τὸν παρόντα καιρὸν συναγωνιζόμενον· σὺ μὲν γὰρ παιδείας 15
ἐπιθυμεῖς, ἐγὼ δὲ παιδεύειν ἄλλους ἐπιχειρῶ, καὶ σοὶ μὲν
ἀκμὴ φιλοσοφεῖν, ἐγὼ δὲ τοὺς φιλοσοφοῦντας ἐπανορθῶ.
ὅσοι μὲν οὖν πρὸς τοὺς ἑαυτῶν φίλους τοὺς προτρεπτικούς
λόγους συγγράφουσι, καλὸν μὲν ἔργον ἐπιχειροῦσιν, οὐ μὴν
περὶ γε τὸ κράτιστον τῆς φιλοσοφίας διατρέβουσιν· ὅσοι δὲ 20
τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται μὴ δι' ὧν τὴν δεινότητα τὴν ἐν
τοῖς λόγοις ἀσκήσουσιν, ἀλλ' ὅπως τὰ τῶν τρόπων ἦθη
3 σπουδαῖοι πεφυκέναι δόξουσι, τοσούτῳ μᾶλλον ἐκείνων τοὺς
ἀκούοντας ὠφελούσιν ὅσον οἱ μὲν ἐπὶ λόγον παρακαλοῦσιν,
οἱ δὲ τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπανορθοῦσι. διόπερ ἡμεῖς οὐ πα- 25
ράκλησιν εὐρόντες, ἀλλὰ παραίνεσιν γραψάντες, μέλλομέν
σοι συμβουλεύειν ὧν χρὴ τοὺς νεωτέρους ὀρέγεσθαι καὶ τί-
νων ἔργων ἀπέχεσθαι καὶ ποίοις τισὶν ἀνθρώποις ὁμιλεῖν
καὶ πῶς τὸν ἑαυτῶν βίον οἰκονομεῖν. ὅσοι γὰρ τοῦ βίου
ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, οὗτοι μόνον τῆς ἀρετῆς ἐστὶ- 30

κείσθαι γνησίως ἡδυνήθησαν, ἥς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον οὐδὲ βεβαιότερόν ἐστι. κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνῆλθωσιν ἢ νόσος ἐμάρανε· πλοῦτος δὲ κακίας μᾶλλον ἢ καλοκαγαθίας ὑπερέτης ἐστίν, ἐξουσίαν μὲν τῇ ῥαθυμίᾳ παρασκευάζων, ἐπὶ δὲ τὰς ἡδονὰς τοὺς νέους παρακαλῶν· ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε, καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν ἀσκούντων ἐκόσμησε, ταῖς δὲ τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπισχότησιν. ἢ δὲ τῆς ἀρετῆς κτήσις οἷς ἂν ἀκριβέστως ταῖς διανοαῖς συναυ-
 10 ξηθῇ, μόνῃ μὲν συγγηράσκει, πλούτου δὲ κρείττων, χρησιμωτέρα δὲ εὐγενείας ἐστὶ, τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα δυνατὰ καθιστάσθαι, τὰ δὲ τῷ πλήθει φοβερά θαρσαλέως ὑπομένουσα, καὶ τὸν μὲν ὄκνον ψύγον, τὸν δὲ πόνον ἔλαινον ἡγούμενη. ῥῥῖδιον δὲ τοῦτο καταμαθεῖν ἐστίν· ἔχ τε τῶν
 15 Ἡρακλέους ἀθλῶν καὶ τῶν Θησέως ἔργων, οἷς ἢ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικούτου ἐδόξας χαρακτήρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν ὥστε μηδὲ τὸν ἅπαντα χρόνον δύνασθαι λήθην ἐμποιεῖσαι τῶν ἐκείνοις πεπραγμένων. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς οἰκεῖον καὶ καλὸν ἔξεις
 20 παράδειγμα τῶν ὑπ' ἐμοῦ σοι λεγομένων. οὐ γὰρ ὀλιγορῶν τῆς ἀρετῆς οὐδὲ ῥαθυμῶν διετέλεσε τὸν βίον, ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοῖς πόνοις ἐγύμναζε, τῇ δὲ ψυχῇ τοὺς κινδύνους ὑφίστατο. οὐδὲ τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἡγάπα, ἀλλ' ἀπέλαυε μὲν τῶν παρόντων ἀγαθῶν ὡς θνητὸς, ἐπεμελεῖτο δὲ
 25 τῶν ὑπαρχόντων ὡς ἀθάνατος. οὐδὲ ταπεινῶς διόφκει τὸν ἑαυτοῦ βίον, ἀλλὰ φιλόκαλος ἦν καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ τοῖς φίλοις κοινὸς, καὶ μᾶλλον ἐθαίμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδαζοντας ἢ τοὺς τῷ γένει προσήκοντας· ἡγεῖτο γὰρ εἶναι
 30 πρὸς ἑταιρίαν πολλῇ κρείττω φύσιν νόμου καὶ τρόπου γένους καὶ προαίρεσιν ἀνάγκης. ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησάμεθα. ἀλλὰ τὸ μὲν ἀκριβὲς αὐτῶν ἐν ἑτέροις καιροῖς δηλώσομεν, δεῖγμα δὲ τῆς Ἱππολίκου φύσεως νῦν ἐξενηνόχαμεν, πρὸς ὃ
 35 δεῖ ζῆν ὡς περ πρὸς παράδειγμα, νόμον μὲν τὸν ἐκείνου τρόπον ἡγησάμενον, μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρετῆς γενόμενον· αἰσχρὸν γὰρ τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων, τοὺς δὲ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τοὺς

σπουδαίους τῶν γονέων. ἡγοῦ δὲ μηδὲν τῶν ἀθλητῶν οὔτε προσήκειν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν ὡς σοὶ σκοπεῖν ὅπως ἐφ' ἑμῖλλος γενήσῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασιν. οὕτω δὲ τὴν γνώμην ἀδύνατον διατεθῆναι τὸν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένον· τὰ μὲν γὰρ σώματα 5 τοῖς συμμέτρους πόνοις, ἢ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὖξεσθαι πέφυκε. διόπερ ἐγὼ σοὶ πειράσομαι συντόμως ὑποθέσθαι δι' ὧν ἂν μοι δοκεῖς ἐπιτηδεύμάτων πλείστον πρὸς ἀρετὴν ἐπιδοῦναι καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώποις εὐδοκιμῆσαι.
 10

Ἡρώτον μὲν οὖν εὐσέβει τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, μὴ μόνον θύων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ὄρκοις ἐμμένων· ἐκεῖνο μὲν γὰρ τῆς τῶν χρημάτων εὐπορίας σημεῖον, τοῦτο δὲ τῆς τῶν τρόπων καλοκαγαθίας τεκμήριον. τίμα τὸ δαιμόνιον αἰεὶ μὲν, μάλιστα δὲ μετὰ τῆς πόλεως· οὕτω γὰρ δόξεις ἅμα τε τοῖς 15 θεοῖς θύειν καὶ τοῖς νόμοις ἐμμένειν.

Τοιοῦτος γίγνου περὶ τοὺς γονεῖς οἷους ἂν εὖξαιο περὶ σεαυτὸν γενέσθαι τοὺς σεαυτοῦ παῖδας.

Ἰσχεὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα γυμνασίων μὴ τὰ πρὸς τὴν ῥώμην, ἀλλὰ τὰ πρὸς τὴν ὑγίειαν συμφέροντα· τούτου 20 5 δ' ἂν ἐπιτύχοις, εἰ λήγοις τῶν πόνων ἔτι πονεῖν δυνάμενος.

Μῆτε γέλωτα προπετὴ στέργε μῆτε λόγον μετὰ θράσους ἀποδέχου· τὸ μὲν γὰρ ἀνόητον, τὸ δὲ μανικόν. ἃ ποιεῖν αἰσχρὸν, ταῦτα νόμιζε μηδὲ λέγειν εἶναι καλόν. ἔθιζε σεαυτὸν εἶναι 25 μὴ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ σύννουν· δι' ἐκεῖνο μὲν γὰρ αὐθάδης, διὰ δὲ τοῦτο φρόνιμος εἶναι δόξεις. ἡγοῦ μάλιστα σεαυτῷ πρέπειν κόσμον, αἰσχύνην, δικαιοσύνην, σωφροσύνην· τούτοις γὰρ ἅπασι δοκεῖ κρατεῖσθαι τὸ τῶν νεωτέρων ἥθος.

Μηδέποτε μηδὲν αἰσχρὸν ποιήσας ἐλπίζε λήσειν καὶ γὰρ 30 ἂν τοὺς ἄλλους λάθῃς, σεαυτῷ γε συνειδήσεις.

Τοὺς μὲν θεοὺς φοβοῦ, τοὺς δὲ γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου, τοῖς δὲ νόμοις πείθου.

Τὰς ἡδονὰς θήρευε τὰς μετὰ δόξης· τέρψις γὰρ σὺν τῷ καλῷ μὲν ἄριστον, ἄνευ δὲ τούτου κάκιστον.
 35

Εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, καὶ ψευδεῖς ὧσιν οἱ γὰρ πολλοὶ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι, πρὸς δὲ τὴν δόξαν ἀπο-

βλέπουσιν. ὅπαντα δοκεῖ ποιεῖν ὡς μηδὲν ἄλῃσιν· καὶ γὰρ ἂν παραιτίκα κρύψῃς, ὕστερον ἀφθῇσι. μάλιστα δ' ἂν εὐδοκιμοῖς, εἰ φάνοιο ταῦτα μὴ πράττων ἢ τοῖς ἄλλοις ἂν πράττουσιν ἐπιτιμῶς.

- 5 Ἐὰν ᾗς φιλομαθής, ἔσει πολυμαθής. ἃ μὲν ἐλίστασαι, ταῦτα διαφύλαττε ταῖς μελέταις, ἃ δὲ μὴ μεμάθηκας, προσλάμβανε ταῖς ἐπιστήμασι· ὁμοίως γὰρ αἰσχροὺς ἀκούσαντα χρήσιμον λόγον μὴ μαθεῖν καὶ διδόμενόν τι ἀγαθὸν παρὰ τῶν φίλων μὴ λαβεῖν. κατανόησε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν 10 εἰς τὴν τῶν λόγων φιληκοῖαν· οὕτω γὰρ τὰ τοῖς ἄλλοις χαλεπῶς εὐρημένα συμβήσεται σοὶ ῥαδίως μανθάνειν. ἡγοῦ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω· τὰ μὲν γὰρ ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παρ- 6 ραμένει· σοφία γὰρ μόνον τῶν κτημάτων ἀθάνατον. μὴ κα- 15 τόκνει μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι πρὸς τοὺς διδάσκειν τι χρήσιμον ἐπαγγελλομένους· αἰσχροὺς γὰρ τοὺς μὲν ἐμπόρους τη- λικαῦτα πελάγη διαπερᾶν ἔνεκα τοῦ πλείω ποιῆσαι τὴν ὑπάρ- χουσαν οὐσίαν, τοὺς δὲ νεωτέρους μηδὲ τὰς κατὰ γῆν πορείας ὑπομένειν ἐπὶ τῷ βελτίῳ καταστήσαι τὴν αὐτῶν διάνοιαν.
- 20 Τῷ μὲν τρόπῳ γίγνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐ- προσήγορος. ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροσηγορίας δὲ τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. ἴδῃς μὲν ἔχε πρὸς ἅπαντας, χρῶ δὲ τοῖς βελτίστοις· οὕτω γὰρ τοῖς μὲν οὐκ ἀλεχθῇς ἔσει, τοῖς 25 δὲ φίλος γενήσῃ. τὰς ἐντεύξεις μὴ ποιοῦ πυκνὰς τοῖς αὐτοῖς, μηδὲ μακρὰς περὶ τῶν αὐτῶν· πλησμονὴ γὰρ ἀπάντων.

Γύμναζε σεαυτὸν πόνοις ἐκουσίσις, ὅπως ἂν δύνῃ καὶ τοὺς ἀκουσίους ὑπομένειν. ὑπ' ὧν κρατεῖσθαι τὴν ψυχὴν αἰσχροὺς, τούτων ἐγκράτειαν ἄσκει πάντων, κέρδους, ὀργῆς, 30 ἡδονῆς, λύπης. ἔσει δὲ τοιοῦτος, ἔαν κέρδη μὲν εἶναι νομί- ζῃς δι' ὧν εὐδοκιμήσεις, ἀλλὰ μὴ δι' ὧν εὐπορήσεις, τῇ δὲ ὀργῇ παραπλησίως ἔχῃς πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας ὥσπερ ἂν πρὸς σεαυτὸν ἁμαρτάνοντα καὶ τοὺς ἄλλους ἔχῃς ἀξιώσεως. ἐν δὲ τοῖς τερπνοῖς, ἔαν αἰσχροὺς ἐπολάβῃς τῶν μὲν οἰκειῶν 35 ἄρχῃς, ταῖς δ' ἡδοναῖς δουλεύῃς, ἐν δὲ τοῖς λυπηροῖς, ἔαν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπιβλέπῃς καὶ σεαυτὸν ὡς ἄνθρωπος ὧν ὑπομιμνήσκῃς.

Μᾶλλον τήρει τὰς τῶν λόγων ἢ τὰς τῶν χρημάτων πα- ρακαταθήκας· δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας τρόπον ὅρου πιστότερον φαίνεσθαι παρεχομένους. προσήκειν ἡγοῦ τοῖς πονηροῖς ἀπιστεῖν, ὥσπερ τοῖς χρηστοῖς πιστεύειν. περὶ τῶν ἀπορρήτων μηδὲν λέγε, πλὴν ἔαν ὁμοίως συμφέρῃ τὰς πρά- 5 ξεις σιωπᾶσθαι σοὶ τε τῷ λέγοντι καὶ κείνους τοῖς ἀκούουσιν. ὅρου ἐπακτὸν προσδέχου διὰ δύο προφάσεις, ἢ σεαυτὸν αἰ- τίας αἰσχροῦς ἀπολύειν, ἢ φίλους ἐκ μεγάλων κινδύνων δια- 7 σῶζων. ἔνεκα δὲ χρημάτων μηδὲν θεῶν ὁμύσης, μηδ' ἂν εὐδοκεῖν μέλλῃς· δόξεις γὰρ τοῖς μὲν ἐπιорχεῖν, τοῖς δὲ φι- 10 λοχρημάτως ἔχειν.

Μηδὲν φίλον ποιοῦ, πρὶν ἂν ἐξετάσῃς πῶς κέχρηται τοῖς πρότερον φίλοις· ἔλπιζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σὲ γενέσθαι τοι- οῦτον οἶος καὶ περὶ ἐκείνους γέγονε. βραδέως μὲν φίλος γί- γνου, γινόμενος δὲ πειρῶ διαμένειν. ὁμοίως γὰρ αἰσχροὺς μη- 15 δὲν φίλον ἔχειν καὶ πολλοὺς ἐταίρους μεταλλάττειν. μήτε μετὰ βλάβης πειρῶ τῶν φίλων μήτε ἄπειρος εἶναι τῶν ἐταί- ρων θέλε. τοῦτο δὲ ποιήσεις, ἔαν μὴ δεόμενος τὸ δεῖσθαι προσποιῇ. περὶ τῶν ρητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ· μὴ τυ- χῶν μὲν γὰρ οὐδὲν βλάβῃς, τυχῶν δὲ μᾶλλον αὐτῶν τὸν 20 τρόπον ἐπιστήσει. δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τε τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας καὶ τῆς ἐν τοῖς κινδύνους κοινωνίας· τὸ μὲν γὰρ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ βασανίζομεν, τοὺς δὲ φίλους ἐν ταῖς ἀτυ- χείαις διαγνηνέσκομεν. οὕτω δ' ἄριστα χρήσει τοῖς φίλοις, ἔαν μὴ προσμένῃς τὰς παρ' ἐκείνων δεήσεις, ἀλλ' αὐτεπάγγελτος 25 αὐτοῖς ἐν τοῖς καιροῖς βοηθῇς. ὁμοίως αἰσχροὺς εἶναι νόμιζε τῶν ἐχθρῶν νικᾶσθαι ταῖς κακοποιήταις καὶ τῶν φίλων ἡτ- τᾶσθαι ταῖς εὐεργεσίαις. ἀποδέχου τῶν ἐταίρων μὴ μόνον τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς δυσχεραίνοντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς μὴ φθονοῦντας· πολλοὶ γὰρ ἀτυχοῦσι μὲν τοῖς φί- 30 λοις συνάχθονται, καλῶς δὲ πράττουσι φθονοῦσι. τῶν ἀπόν- των φίλων μέμνησο πρὸς τοὺς παρόντας, ἵνα δοκῇς μηδὲ τού- των ἀπόντων ὀλιγωρεῖν.

Εἶναι βούλου τὰ περὶ τὴν ἐσθῆτα φιλόκαλος, ἀλλὰ μὴ καλλωπιστής. ἔστι δὲ φιλοκάλου μὲν τὸ μεγαλοπρεπὲς, καλ- 35 λωπιστοῦ δὲ τὸ περὶεργον.

Ἀγάπα τῶν ὑπαρχόντων ἀγαθῶν μὴ τὴν ἐπερβάλλουσαν

κτῆσιν, ἀλλὰ τὴν μετρίαν ἀπόλαυσιν. καταφρόνει τῶν περὶ
τὸν πλοῦτιν σπουδαζόντων μὲν, χρῆσθαι δὲ τοῖς ὑπάρχουσι
μὴ δυναμένων· παραπλήσιον γὰρ οἱ τοιοῦτοι πάσχουσιν ὥς- 8
περ' ἂν εἴ τις ἵππον κτήσαιο καλὸν κακῶς ἵππεύειν ἐπιστά-
5 μενος. πειρῶ τὸν πλοῦτον χρήματα καὶ κτήματα κατασκευά-
ζειν. ἔστι δὲ χρήματα μὲν τοῖς ἀπολαύειν ἐπισταμένοις, κτή-
ματα δὲ τοῖς κτᾶσθαι δυναμένοις. τίμα τὴν ὑπάρχουσαν οὐ-
σίαν δυοῖν ἔνεκεν, τοῦ τε ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι δύνασθαι
καὶ τοῦ φίλῳ σπουδαίῳ δυστυχοῦντι βοηθῆσαι· πρὸς δὲ τὸν
10 ἄλλον βίον μηδὲν ὑπερβαλλόντως, ἀλλὰ μετρίως αὐτὴν ἀγάπα.

Στέργε μὲν τὰ παρόντα, ζῆτει δὲ τὰ βελτίω.

Μηδενὶ συμφορὰν ὑνειδίσης· κοινὴ γὰρ ἡ τύχη καὶ τὸ
μέλλον ἄόρατον.

Τοὺς ἀγαθοὺς εὖ ποιεῖ· καλὸς γὰρ θησαυρὸς παρ' ἂν-
15 δρὶ σπουδαίῳ χάρις ὑφειλομένη. τοὺς κακοὺς εὖ ποιῶν ὁμοία
πέσει τοῖς τὰς ἀλλοτριᾶς κύνας σιτίζουσιν· ἐκείναι τε γὰρ
τοὺς διδόντας ὥσπερ τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσιν οἳ τε κακοὶ
τοὺς ὠφελούντας ὥσπερ τοὺς βλάπτοντας ἀδικοῦσι. μίσει
τοὺς κολακεύοντας ὥσπερ τοὺς ἐξαπατῶντας· ἀμφοτέρω γὰρ
20 πιστευθέντες τοὺς πιστεύσαντας ἀδικοῦσιν. ἔαν ἀποδέχη τῶν
φίλων τοὺς πρὸς τὸ φανότατον χαριζομένους, οὐχ ἔξεις ἐν
τῷ βίῳ τοὺς πρὸς τὸ βέλτιστον ἀπεχθανομένους. γίγνου πρὸς
τοὺς πλησιάζοντας ὁμιλητικὸς, ἀλλὰ μὴ σεμνός· τὸν μὲν γὰρ
τῶν ὑπεροπτικῶν ὄγκον μόλις ἂν οἱ δούλοι καρτερήσων, τὸν
25 δὲ τῶν ὁμιλητικῶν τρόπον ἅπαντες ἡδέως ὑποφέρουσιν. ὁμι-
λητικὸς δ' ἔσει μὴ δύσερις ὢν μηδὲ δυσάρεστος μηδὲ πρὸς
πάντας φιλόνηκος, μηδὲ πρὸς τὰς τῶν πλησιάζόντων ὀργὰς
τραχέως ἀπαντῶν, μηδ' ἂν ἀδίκως ὀργιζόμενοι τυγχάνωσιν,
ἀλλὰ θυμουμένοις μὲν αὐτοῖς εἰκῶν, πεπαιμένοις δὲ τῆς ὀρ-
30 γῆς ἐπιπλήτιων· μηδὲ περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, μηδὲ περὶ
τὰ σπουδαῖα τοῖς γελοίοις χαίρων, τὸ γὰρ ἄκαιρον πανταχοῦ
λυπηρόν· μηδὲ τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαριζόμενος, ὅπερ
πάσχουσιν οἱ πολλοί, ποιῶντες μὲν, ἀηδῶς δὲ τοῖς φίλοις
ἰπουργοῦντες· μηδὲ φιλαίτιος ὢν, βαρὺ γὰρ, μηδὲ φιλεπιτι- 9
35 μητῆς, παροξυντικὸν γάρ.

Μάλιστα μὲν εὐλαβοῦ τὰς ἐν τοῖς πότοις συνουσίας· ἔαν
δέ ποτέ σοι συμπέσῃ καιρὸς, ἐξανίστασο πρὸ μέθης. ὅταν γὰρ

ὁ νοῦς ὑπὸ οἴνου διαφθαρή, ταῦτα πάσχει τοῖς ἄρμασι τοῖς
τοὺς ἡνιόχους ἀποβαλοῦσιν· ἐκεῖνά τε γὰρ ἀτάκτως φέρεται
διαμαρτόντα τῶν εὐθυνοῦντων ἢ τε ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται
διαφθορείσης τῆς διανοίας.

Ἀθάνατα μὲν φρόνει τῷ μεγαλόψυχος εἶναι, θνητὰ δὲ 5
τῷ συμμέτρως τῶν ὑπαρχόντων ἀπολαύειν.

Ἦγοῦ τὴν παιδείαν τοσοῦτον μείζον ἀγαθὸν εἶναι τῆς
ἀπαιδευσίας ὅσῳ τὰ μὲν ἄλλα μοχθηρὰ πάντες κερδαίνοντες
πράττουσιν, αὕτη δὲ μόνη καὶ προσεξημίωσε τοὺς ἔχοντας·
πολλάκις γὰρ ὢν τοῖς λόγοις ἐλύπησαν, τούτων τοῖς ἔργοις 10
τὴν τιμωρίαν ἔδοσαν.

Οὓς ἂν βούλῃ ποιήσασθαι φίλους, ἀγαθὸν τι λέγε περὶ
αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀπαγγέλλοντας· ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν ἔπαι-
νος, ἔχθρας δὲ ψόγος.

Βουλευόμενος παραδείγματα ποιοῦ τὰ παρεληλυθότα τῶν 15
μελλόντων· τὸ γὰρ ἀφανὲς ἐκ τοῦ φανεροῦ ταχίστην ἔχει τὴν
διάνγνωσιν. βουλευοῦ μὲν βραδέως, ἐπιτέλει δὲ ταχέως τὰ δό-
ξαντα. ἡγοῦ κράτιστον εἶναι παρὰ μὲν τῶν θεῶν εὐτυχίαν,
παρὰ δὲ ἡμῶν αὐτῶν εὐβουλίαν. περὶ ὧν ἂν αἰσχύνῃ παρῶ-
σιώσασθαι, βούλῃ δὲ τισι τῶν φίλων ἀνακοινώσασθαι, χρῶ 20
τοῖς λόγοις ὡς περὶ ἀλλοτρίου τοῦ πράγματος· οὕτω γὰρ τὴν
ἐκείνων τε γνώσιν αἰσθήσει καὶ σεαυτὸν οὐ καταφρανῇ ποιή-
σεις. ὅταν ὑπὲρ σεαυτοῦ μέλλῃς τινὶ συμβούλῳ χρῆσθαι, σκό-
πει πρῶτον πῶς τὰ ἑαυτοῦ διώκησεν· ὁ γὰρ κακῶς διανοη-
θεὶς περὶ τῶν οἰκείων οὐδέποτε καλῶς βουλεύσεται περὶ τῶν 25
ἀλλοτρίων. οὕτω δ' ἂν μάλιστα βουλεύεσθαι παροξυνθείης,
εἰ τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέψεις· καὶ γὰρ
τῆς ὑγίειας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας τὰς
ἐκ τῆς ἀρρώστιας ἀναμνησθῶμεν.

10 Μιμοῦ τὰ τῶν βασιλέων ἥθη καὶ δίωκε τὰ ἐκείνων ἐπι- 30
τηδεύματα· δόξεις γὰρ αὐτοὺς ἀποδέχεσθαι καὶ ζηλοῦν, ὥς-
τε σοι συμβήσεται παρὰ τε τῷ πλήθει μᾶλλον εὐδοκιμεῖν καὶ
τὴν παρ' ἐκείνων εὐνοίαν βεβαιότεραν ἔχειν. πείθου μὲν καὶ
τοῖς νόμοις τοῖς ὑπὸ τῶν βασιλέων κειμένοις, ἰσχυρότατον
μέντοι νόμον ἡγοῦ τὸν ἐκείνων τρόπον. ὥσπερ γὰρ τὸν ἐν 35
δημοκρατίᾳ πολιτευόμενον το πλῆθος δεῖ θεραπεύειν, οὕτω
καὶ τὸν ἐν μοναρχίᾳ κατοικοῦντα τὸν βασιλέα προσήκει θαυ-
μάζειν.

Εἰς ἀρχὴν κατασταθεὶς μηδὲν χρῶν πονηρῶ πρὸς τὰς διοικήσεις· ὧν γὰρ ἂν ἐκείνος ἀμάρτη, σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου μὴ πλουσιώτερος, ἀλλ' ἐνδοξότερος· πολλῶν γὰρ χρημάτων κρείττων ὁ παρὰ τοῦ πλήθους ἔπαινος.

Μηδὲν πονηρῶ πράγματι μῆτε παρίστασο μῆτε συνηγῶ· δόξεις γὰρ καὶ αὐτὸς τοιαῦτα πράττειν οἷά περ ἂν τοῖς ἄλλοις πράττουσι βοηθῆς.

Παρασκεύαζε σεαυτὸν πλεονεχεῖν μὲν δύνασθαι, ἀνέχον δὲ τὸ ἴσον ἔχων, ἵνα δοκῇς ὀρέγεσθαι τῆς δικαιοσύνης μὴ δὲ ἀσθένειαν, ἀλλὰ δὲ ἐπιείκειαν. μᾶλλον ἀποδέχου δικαίαν πένιαν ἢ πλούτιον ἀδίκον· τοσοῦτω γὰρ κρείττων δικαιοσύνη χρημάτων ὅσῳ τὰ μὲν ζῶντας μόνον ὠφελεῖ, τὸ δὲ καὶ τελευτήσας δόξαν παρασκευάζει, κακίων μὲν τοῖς φρά-
15 λοῖς μέτεστι, τοῦτου δὲ τοῖς μοχθηροῖς ἀδύνατον μεταλαβεῖν. μηδένα ζήλου τῶν ἐξ ἀδικίας κερδαινόντων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας· οἱ γὰρ δίκαιοι τῶν ἀδίκων εἰ μὴδὲν ἄλλο πλεονεκτοῦσιν, ἀλλ' οὖν ἐλπίσι γε σπουδαίαις ὑπερέχουσιν.

Πάντων μὲν ἐπιμελοῦ τῶν περὶ τὸν βίον, μάλιστα δὲ τὴν σεαυτοῦ φρόνησιν ἄσκει· μέγιστον γὰρ ἐν ἐλαχίστῳ νοῦς ἀγαθὸς ἐν ἀνθρώπου σώματι. πειρῶ τῷ μὲν σώματι εἶναι φιλόπονος, τῇ δὲ ψυχῇ φιλόσοφος, ἵνα τῷ μὲν ἐπιτελεῖν δύνηται δόξαντα, τῇ δὲ προσῶν ἐπίστη τὰ συμφέροντα.

Πᾶν ὃ τι ἂν μέλλῃς ἐρεῖν πρότερον ἐπισχόπει τῇ γνώμῃ· πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας. δύο ποι-
25 οῦ καιροὺς τοῦ λέγειν, ἡ περὶ ὧν οἶσθα σαφῶς, ἡ περὶ ὧν ἀναγκαῖον εἰπεῖν. ἐν τοῦτοις γὰρ μόνοις ὁ λόγος τῆς σιγῆς κρείττων, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἄμεινον σιγᾶν ἢ λέγειν.

Νόμιζε μηδὲν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων βέλαιον· οὔτω γὰρ οὔτ' εὐτυχῶν ἔσει περιχαρὴς οὔτε δυστυχῶν περιλιπτός. χαῖρε μὲν ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσι τῶν ἀγαθῶν, λυποῦ δὲ μετρίως ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις τῶν κακῶν, γίγνου δὲ τοῖς ἄλλοις μὴδ' ἐν ἑτέροις ὧν κατάδηλος· ἄτοπον γὰρ τὴν μὲν οὖσαν ἐν
35 ταῖς οἰκίαις ἀποκρίπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν. μᾶλλον εἰλαβοῦ ψόγον ἢ κίνδυνον· δεῖ γὰρ εἶναι φοβεράν τοῖς μὲν φάυλοις τὴν τοῦ βίου τελευτήν, τοῖς

δὲ σπουδαίοις τὴν ἐν τῷ ζῆν ἀδοξίαν. μάλιστα μὲν πειρῶ ζῆν κατὰ τὴν ἀσφάλειαν· ἐὰν δὲ ποτέ σοι συμβῇ κινδυνεύειν, ζῆτει τὴν ἐκ τοῦ πολέμου σωτηρίαν μετὰ καλῆς δόξης, ἀλλὰ μὴ μετ' αἰσχροῦς φήμης· τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι πάντων ἡ πε-
5 πρωμένη κατέκρινε, τὸ δὲ καλῶς ἀποθανεῖν ἴδιον τοῖς ἀπῶν· 5 δαίοις ἢ ψύσις ἀπένειμεν.

Καὶ μὴ θαυμάσης εἰ πολλὰ τῶν εἰρημένων οὐ πρόπει σοι πρὸς τὴν νῦν παρούσαν ἡλικίαν. οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλα-
θεν· ἀλλὰ προειλόμην διὰ τῆς αὐτῆς πραγματείας ἅμα τοῦ
10 τε παρόντος βίου συμβουλίαν ἐξενεγκεῖν καὶ τοῦ μέλλοντος 10 χρόνου παράγγελμα καταλιπεῖν. τὴν μὲν γὰρ τούτων χρεῖαν ῥαδίως εἰδήσεις, τὸν δὲ μετ' εὐνοίας συμβουλευόντα χαλεπῶς εὐρήσεις. ὅπως οὖν μὴ παρ' ἑτέρου τὰ λοιπὰ ζητῆς, ἀλλ' ἐν-
12 τεῦθεν ὥσπερ ἐκ ταμείου προφέρῃς, ὥρῃθην δεῖν μὴδὲν πα-
ραλιπεῖν ὧν ἔχω σοι συμβουλεύειν. πολλὴν δ' ἂν τοῖς θεοῖς 15 χάριν σχοίῃς, εἰ μὴ διαμάρτοιμι τῆς δόξης ἧς ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων τοὺς πλείστους εὐρήσομεν ὥσ-
περ τῶν σιτίων τοῖς ἡδίστοις μᾶλλον ἢ τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαί-
ροντας, οὔτω καὶ τῶν φίλων τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζ-
20 οντας, ἀλλ' οὐ τοῖς νοθετοῦσι. σὲ δὲ νομίζω τοῖς ἀντιπῶν τού-
των ἐγνωκέναι, τεκμηρίῳ χρώμενος τῇ περὶ τὴν ἄλλην σου παιδείαν φιλοπονίᾳ· τὸν γὰρ αὐτῷ τὰ βέλτεστα πράττειν ἐπι-
τάττοντα, τοῦτον εἰκὸς καὶ τῶν ἄλλων τοὺς ἐπὶ τὴν ἀρετὴν παρακαλοῦντας ἀποδέχεσθαι. μάλιστα δ' ἂν παροξυνθείης
25 ὀρεχθῆναι τῶν καλῶν ἔργων, εἰ καταμαθῶς ὅτι καὶ τὰς ἡδο-
νὰς ἐκ τούτων μάλιστα γνησίως ἔχομεν. ἐν μὲν γὰρ τῷ ῥαθυ-
μῇ καὶ τὰς πλησμονὰς ἀγαπᾶν εὐθὺς αἱ λυπαὶ ταῖς ἡδοναῖς
παραπεπῆγαςι, τὸ δὲ περὶ τὴν ἀρετὴν φιλοπονεῖν καὶ σωφρό-
30 νως τὸν αἰτοῦ βίον οἰκονομεῖν αἰετὰς τέρψεις εἰλικρινεῖς καὶ
βεβαιότερας ἀποδίδωσι· κακεῖ μὲν πρότερον ἡσθόντες ὥστε
30 ρον ἐλυπήθημεν, ἐνταῦθα δὲ μετὰ τὰς λύπας τὰς ἡδονὰς ἔχο-
μεν. ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ἔργοις οὐχ οὔτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύο-
μεν, ὥς τῆς τελευτῆς αἰσθησιν λαμβάνομεν· τὰ γὰρ πλεῖστα
τῶν περὶ τὸν βίον οὐ δι' αὐτὰ τὰ πράγματα ποιοῦμεν, ἀλλὰ
τῶν ἀποβαινόντων ἕνεκεν διαπονοῦμεν. ἐνθυμοῦ δὲ ὅτι τοῖς 35
μὲν φάυλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν· εὐθὺς γὰρ τοῦ
βίου τοιαύτην πεποίηται τὴν ὑπόθεσιν· τοῖς δὲ σπουδαίοις

οὐχ οἷον τε τῆς ἀρετῆς ἀμελεῖν ἢ πολλοὺς ἔχειν τοὺς ἐπι-
 πλήττοντας. πάντες γὰρ μισοῦσιν οὐχ οὔτω τοὺς ἐξαμαρτιά-
 νοντας ὥς τοὺς ἐπιεικεῖς μὲν φάσκοντας εἶναι, μηδὲν δὲ τῶν
 τυχόντων διαφέροντας, εὐκότως· ὅπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μύ-
 5 νον ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἢ ποῦ γε τοὺς τῷ βίῳ παν-
 τι ἐλαττουμένους οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν. δικαίως δ' ἂν
 τοὺς τοιοῦτους ὑπολάβοιμεν μὴ μόνον εἰς αὐτοὺς ἀμαρτιά-
 νειν, ἀλλὰ καὶ τῆς τύχης εἶναι προδότας· ἡ μὲν γὰρ αὐτοῖς
 χρήματα καὶ δόξαν καὶ φίλους ἐνεχείρισεν, οἱ δὲ σφᾶς αἰ-
 10 τοὺς ἀναξίους τῆς ὑπαρχούσης εὐδαιμονίας κατέστησαν. εἰ 13
 δὲ δεῖ θνητὸν ὄντα τῆς τῶν θεῶν στοχάσασθαι διανοίας,
 ἡγοῦμαι κακείνους ἐπὶ τοῖς οἰκαιοτάτοις μάλιστα δηλῶσαι πῶς
 ἔχουσι πρὸς τοὺς φαύλους καὶ τοὺς σπουδαίους τῶν ἀνθρώ-
 πων. Ζεὺς γὰρ Ἡρακλέα καὶ Τάνταλον γεννήσας, ὥς οἱ μῦ-
 15 θοὶ λέγουσι καὶ πάντες πιστεύουσι, τὸν μὲν διὰ τὴν ἀρετὴν
 ἀθάνατον ἐποίησε, τὸν δὲ διὰ τὴν κακίαν ταῖς μεγίσταις τι-
 μωραῖς ἐκόλασεν. οἷς δεῖ παραδείγμασι χρωμένους ὑρέγε-
 σθαι τῆς καλοκαγαθίας, καὶ μὴ μόνον τοῖς ὑφ' ἡμῶν εἰρημέ-
 νοις ἐμμένειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ποιητῶν τὰ βέλτιστα μανθάνειν,
 20 καὶ τῶν ἄλλων σοφιστῶν, εἴ τι χρήσιμον εἰρήκασιν, ἀναγι-
 γνῶσκειν. ὥσπερ γὰρ τὴν μέλιτταν ὀρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν
 τὰ βλαστήματα καθιζάνουσιν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ βέλτιστα
 λαμβάνουσιν, οὔτω δεῖ καὶ τοὺς παιδεύας ὀρεγομένους μη-
 25 γεῖν. μόλις γὰρ ἂν τις ἐκ ταύτης τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύ-
 σεως ἀμαρτίας ἐπικρατήσκειν.

ADNOTATIONES

IN

ISOCRATIS ORATIONEM AD
DEMONICUM.

I.

Tit. ΠΡΟΣ ΔΗΜΟΝΙΚΟΝ. Sic codex Urbinas; vulgo 1
πρὸς Δημόνικον παραίνεσις.

11. εὐνοίας. Scriptura γίλλας, quae est in vulgatis, ob eiusdem vocabuli repetitionem, iure posthabita est lectioni codicis Urbinatis, quamquam tales eiusdem vocis repetitiones aliis e locis expelli nec possunt nec debent, ut docuerunt Jacob. ad Lucian. Toxar. p. 126.; Schwenck. ad Aeschyl. Eum. 512.; et Jahn. ad Horat. Od. I, 3, 28. His add. Isocrat. Philipp. p. 79, 22, ubi quod modo praecesserat, κακῶν, omittitur in vulgatis. Tum Panath. p. 231, 29, in quo loco quod adiciendum suaserat Coraëa, συνιδεῖν, cod. Urbinatis auctoritate egregie confirmatum est; vid. praeterea Plataic. p. 267, 9; Paneg. p. 42, 23: τῶν παρόντων ἀγαθῶν αὐτοῖς ἀπάντων ἀρχηγοὶ κατέστησαν. ὧν ἔχρην ἔχεινους μεμνημένους μηδέποτ' εἰς τὴν χώραν ταύτην εἰσβαλεῖν ἐξ ἧς ὀρμηθέντες αὐτῶν οἱ πρόγονοι τοσαύτην εὐδαιμονίαν κατεστήσαντο, μηδ' εἰς κινδύνους καθίσταται τὴν πόλιν τὴν ὑπὲρ τῶν παίδων τῶν Ἡρακλέους προκινδυνεύσασαν. Sic egregie Urbinas; nam quod vulgo scribunt, εἰς τοσαύτην εὐδαιμονίαν κατέστησαν, fluxit fortasse ex Archidam. p. 106, 8. Audiamus vero Pinzgerum: κατεστήσαντο εὐδαιμονίαν ne graecum quidem esse videtur omissa praepositione εἰς, ne quid dicam de eiusdem verbi καθιστάναι ingrata repetitione v. 27. Quapropter κατεστήσαντο recipiendum esse videtur. Satis mire et inconsulte haec vir optimus; nam εἰς εὐδαιμονίαν κατεστήσαντο ne Graecum quidem est; tum recepta lectione nihil verius neque ad

1 loci rationem aptius. Heraclidæ enim non ipsi sibi comparunt (κατεχτήσαντο) felicitatem, sed eam ab Atheniensibus suppeditatam tantum constituerunt (κατεστήσαντο); conf. Archidam. p. 106, 27: ἐγκραισιέραν δὲ τὴν ἀρχὴν τὴν τῶν πολιτῶν κατεστήσατο, πολὺ δὲ μείζω τὴν δύναμιν τὴν αὐτοῦ τῆς πρότερον ὑπαρχούσης ἐκτίσατο. Busir. p. 196, 20: μέγιστην δύναμιν κτησάμενος ἐν Αἰγύπτῳ κατεστήσατο τὴν βασιλείαν. Areopag. p. 123, 10; de Pace p. 149, 21; Euag. p. 174, 7; Panath. p. 228, 35. Pluribus exemplis in eam rem afferendis facile supersedeo, quæ undique in dicendi genere minime insolito peti possunt. Itaque repetitio eiusdem vocabuli nihil habet, quo offendaris. Helen. Laudat. p. 180, 3: καταγεγραάκασιν οἱ μὲν οὐ γάσχοιτες οἷον ἵ εἶναι ψευδῇ λέγειν οὐδ' ἀντιλέγειν οὐδὲ δύο λόγῳ περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων ἀντιπεῖν, quæ posteriora verba Wolfius sic interpretatus est: neque duas de rebus iisdem contrarias orationes habere. At quomodo verba ita explicari possint, ipse quidem non assequor. Vitium apertum in his inesse videtur. Praecesserat autem ἀνεκτῶς εἰπεῖν; idque legendum putamus pro ἀντιπεῖν. Vid. Panath. p. 224, 36: περὶ μὲν ἄλλου πράγματος οὐδενὸς ἂν οἶους τε γενομένους ἀνεκτῶς εἰπεῖν, et qui plane geminus est locus Philipp. p. 70, 22: χαλεπὸν ἐστὶ περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν δύο λόγους ἀνεκτῶς εἰπεῖν.

16. σοὶ μὲν ἀκμὴ φιλοσοφεῖν. Epist. ad Jason. Filios p. 397, 29: ἡγοῦμαι συμβουλεύειν μὲν ἀκμὴν ἔχειν. Male vulgo σὺ μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς; nam adverbium ἀκμὴν excepto Xenophontis loco Anab. IV, 3, 26. apud seriores tantum scriptores in usu fuit.

21. τοῖς νεωτέροις εἰσηγοῦνται. Verbum εἰσηγεῖσθαι valet in universum auctorem esse, suadere, συμβουλεύειν, cum quo saepe coniungitur. Paneg. p. 63, 8: περὶ τοῦ πολέμου εἰσηγεῖσθαι καὶ συμβουλεύειν. Philipp. p. 81, 5: αἰσθάνη δὲ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ὁρθὴν οὖσαν ἐφ' οἷς σὺ τυγχάνεις εἰσηγούμενος. Philipp. p. 70, 37; Areopag. p. 130, 20, ad quem locum conf. Bergman. p. 161. Eadem constructio atque hoc nostro loco est Epist. ad Dio-

nys. p. 386, 20: εἰ μὲν οὖν μιᾷ τινὶ τῶν πόλεων εἰση-2 γοῦμην.

24. λόγον παρακαλοῦσιν, οἱ δὲ τόν. Vulgo λόγον μόνον παρακαλοῦσιν, οἱ δὲ καὶ τόν.

27. ὧν χρὴ — ἀπέχεσθαι. Sententia eadem est in Or. ad Nicocl. p. 11, 1: εἰ δυνήθειν ὁρίσασθαι πόλιν ἐπιτηδευμάτων ὀρεγόμενος καὶ τίνων ἔργων ἀπεχόμενος ἄριστ' ἂν καὶ τὴν πόλιν καὶ τὴν βασιλείαν διοικοῖς. Conf. Or. de Pac. p. 148, 13; de Permut. p. 313, 21.

30. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, virtutem assequi; quem verbi usum illustravit exemplis Valckenar. ad Joann. Chrysost. in laudem Ap. Paul. Or. I. p. IV. Conf. etiam Epist. ad Antip. p. 395, 3: τῶν τε παρ' ὑμῶν τιμῶν εὖ-ξασθαι μὲν ἂν τυχεῖν, ἐφίξεσθαι δ' αὐτῶν οὐ προσδοκᾶν. Paneg. p. 52, 13; Panath. p. 247, 17; Epist. ad Dionys. p. 387, 4.

II.

2. ἀνήλωσεν. Vulgo ἀνάλωσεν. Videtur augmenti omissio vulgaris linguae fuisse. Hermann. ad Sophocl. Aiac. 1028.

7. ἐβλάψε. In margine codicis Urbin. adscriptum est γρ. ἐλυμήνατο. Conf. Nicocl. p. 21, 1; Philipp. p. 82, 10; Busir. p. 198, 31; Panath. p. 246, 25; p. 251, 10; de Permut. p. 321, 11; et infra p. 6, 18.

8. ταῖς — ἐπεσκότισεν, curae vero mentis tenebras obducit. Or. de Pac. p. 138, 20: τὸ γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τῇ καθορᾷ ὑμᾶς τὸ βέλτιστον. Demosth. Olynth. II. p. 19, 19. Dind. ἀλλ', οἶμαι, νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τοῖς τοῖς κατορθοῦν, ubi tamen in bonam partem verbum intelligendum est.

9. ταῖς διανοαῖς praebebat Urbinas; vulgo ἐν ταῖς διανοαῖς. Uterque dativus pendet a verbo; conf. Matthiae Gramm. p. 715. Eadem ratio dativorum in sequentibus est: οἷς ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τηλικούτον εὐδοξίας χαρακτήρα τοῖς ἔργοις ἐπέβαλεν. Cui dicendi generi non absimile est illud Panath. p. 228, 5: περὶ οὗ πρὸ πολλοῦ ἂν ἐποιήσα-

2 μην μὴ διελέχθαι πρότερον περὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν πεπραγμένων αὐτῶ. et Or. de Permut. p. 322, 25.

12. θαρσαλέως, pro θαρσάλέως, veterum Atticorum scribendi mos est. Or. de Permut. p. 296, 19: θαρσήσουσι, uti meliores exhibent libri, pro θαρρήσουσι, quod retinuit Dindorfius. Cf. Valckenar. ad Eurip. Phoen. 55.

17. λήθην ἐμποιῆσαι. Frequens verbi ἐμποιεῖν usus. Philipp. p. 75, 4: αἱ γὰρ ἐν τοῖς παροῦσι καιροῖς εὐεργεσίαι λήθην ἐμποιοῦσι τῶν πρότερον ὑμῖν εἰς ἀλλήλους πεπλημμελημένων. Panath. p. 254, 3: ἀθανασίας — τῆς τοῖς ἐπιγιγνομένοις περὶ τῶν διενεχόντων ἐπὶ τινι τῶν καλῶν ἔργων μνήμην ἐμποιοῦσης. Philipp. p. 96, 8: ἐκάστοις τοιαύτην ἔννοιαν ἐμποιοῦσιν. Or. de Pac. p. 137, 28: οἱ μὲν γὰρ προσδοκίαν ἐμποιοῦσιν. Euag. p. 172, 27: καὶ δύναμιν τοσαύτην ἐνεποίησεν. Or. contr. Sophist. p. 261, 17: σωφροσύνην ἂν καὶ δικαιοσύνην ἐμποιήσειεν. Or. de Pac. p. 160, 12: ἂ τοιαύτας ἐμποιεῖ λύπας. Panath. p. 214, 17: ἂ τοῖς ἀκούσασιν ὀργὴν ἀξίαν ἐμποιήσειεν ἂν τῶν πεπραγμένων. Or. de Permut. p. 279, 36: φθόρον ἅπασιν τοῖς ἀκούουσιν ἐμποιήσειεν. Paneg. p. 50, 26: οὐδὲ ταραχὰς ἐνεποιούμεν. Paneg. p. 62, 25; Philipp. p. 88, 4. Plura conguessit C. Fr. Hermann. ad Lucian. Hist. Conscri. p. 187. Quod autem vulgo legebatur in Or. de Pac. p. 146, 27, ἐμποιοῦντας, eius loco iure substituerunt ποιοῦντας ex melioribus libris.

19. οἰκεῖον — παράδειγμα. Euag. p. 178, 14: ἐγὼ δὲ σὲ καὶ τοὺς σοὺς οὐκ ἄλλοτρίοις παραδείγμασι χρώμενος, ἀλλ' οἰκεῖοις παρακαλῶ.

23. Legebatur τῇ δὲ ψυχῇ τοὺς κινδύνους ὑπέμενεν. Urbinas τοὺς κινδύνους ὑφίστατο, quod non receptum a Bekkero vulgatae scripturae praeferendum esse visum est. Hesychius: Ὑφίσταται: ὑπομένει. Ὑποστήσεται: ὑπομενεῖ. Dindorfius. Philipp. p. 89, 22: ἅπαντας μὲν οὖν χρὴ τοὺς νοῦν ἔχοντας τὸν κράτιστον ὑποστησάμενους πειρᾶσθαι γλῆνεσθαι τοιοῦτους, ubi ad τὸν κράτιστον subintelligendum est ἄθλον. Lucian. Alexandr. cap. 1: ὑποστήσονται σοι τὸν ἄθλον. Eurip. Rhes. 157: ἐπὶ τοῦτοισι τόνδ'

ὑφίσταμαι πόνον. Si quis autem malit cum Bekkero retinere vulgatam scripturam, ego non repugnabo. Attamen multo elegantiores optimi codicis lectionem repudiare mihi plane religio fuit. Quod ad hiatum attinet, eum permultis in locis admissum reperimus; et profecto Isocrates maiorem operam concinniori et rotundiori sententiarum conformationi navavit, quam ut anxie omnes hiatus evitaret; quod Bekkerus quoque recte observavit, cuius tamen viri doctissimi coniecturam in Panath. p. 237, 14. ego minime probo. Verba haec sunt: οὐχ ὁμοίως ἔγνωσαν οὔτε ταῖς δόξαις αἷς ἔχουσι τινες περὶ αὐτῶν, οὐδ' οἷς ἐβουλεύσαντο πρότερον. Μὰνυλτ ὁμοίως ἔγνωσαν; sed prorsus eodem modo Panath. p. 242, 35: καὶ διελέχθη περὶ ἐκάστου τῶν μερῶν παραπλησίως οἷς ἡμεῖς ἐγγινώσκουμεν. Admiramur praeclarum iudicium in nupero Euagorae editore, p. 168, 32, in verbis ἀμύνεσθαι καὶ μὴ προτέρους ὑπάρχειν, vocem προτέρους expellere conanti. — Mox vulgo ἀπήλαυε, pro ἀπέλαυε.

26. φιλόκαλος ἦν. Vulgo φιλόκαλός τε ἦν, praeter scriptoris usum. Epist. ad Timoth. p. 401, 2: καλὸν κάγαθόν εἶναι καὶ φρόνιμον, uti nunc legitur pro καλόν τε. Or. de Permut. p. 314, 2: ἦν τῶν μαθητῶν τινὲς καλοὶ κάγαθοι καὶ φρόνιμοι γένωνται. Nicocl. p. 28, 13.

27. ἐθαύμαζε, hoc loco ut Latinorum mirari dictum pro colere, honorare. Conf. infra p. 7, 37. Lysias Epitaph. §. 77. p. 190. Bekk. οὔτε γὰρ τοὺς πονηροὺς ὑπερορᾷ οὔτε τοὺς ἀγαθοὺς θαυμάζει, ἀλλ' ἴσον ἐαυτὸν παρέχει πᾶσιν, de morte loquitur. Herodot. III, 80: ἦν τε γὰρ αὐτὸν μετρίως θαυμάζης, ἄχθεται, ὅτι οὐ χάριτι θεραπεύεται. Valcken. ad Eurip. Hippol. 106. Elmsl. ad Eur. Med. 1113.

30. ἀνάγκης. In Or. ad Nicocl. p. 14, 18. leguntur haec verba: τίμα ταῖς μὲν ἀρχαῖς τῶν τιμῶν τοὺς οἰκιστάτους, ταῖς δὲ ἀληθεσιτάταις τοὺς εὐνουσιάτους. Haud facilia haec sunt intellectu. Quis enim dicere possit, quid sit ταῖς ἀρχαῖς τῶν τιμῶν? nisi forte quis statuatur Isocratem Pindarica licentia esse locutum. Originem autem traxit vulgata scriptura ex eadem oratione p. 16, 7. Urbinas

2 haec nobis suppeditavit: τίμα ταῖς μὲν ἀρχαῖς τῶν φίλων τοὺς οἰκιοτάτους, ταῖς δὲ ἀληθείαις αὐταῖς τοὺς εὐνουστάτους. Quae lectio a Bekkero in ordinem recepta non debet repudiari a Dindorfio. Nihilo minus tamen locus mendis laborare videtur, in primis ob vocabulum ἀρχαῖς, quod explicatu difficillimum est. Nam si honores intelligis, quae sola est commoda explicandi ratio, tota oppositio deesse videtur. Iam dudum est, quum conieci legendum esse ἀνάγκαις, tum aliis compluribus locis adductus, tum quia non raro similia vocabula in vocem ἀρχή commutata videram. Sic in Helen. Laud. p. 186, 9. vulgo περὶ τὴν ἀρχὴν, pro περὶ τῆς ἀρετῆς. Panath. p. 220, 86: περὶ τῆς ἀρχῆς, pro περὶ τῆς ἀρετῆς. [Lucian. Vit. Auct. 10: κατάλυσις τὰ τοιαῦτα τῆς σῆς (hoc voc. a Lehmanno de suo adiectum est: cfr. Tim. 34. Dial. Deor. II, 2. et Jacob. Quaest. Lucian. Spec. I. cap. 2. p. 4. 5.) ἀρχῆς, ubi Belinus sine ulla idonea causa proposuit ἀρετῆς. In Xenoph. Hellen. I, 1, 28. fortasse pro διὰ τὴν ἡμετέραν ἀρετὴν scribendum esset διὰ τὴν ἡμετέραν ἀρχήν. Cfr. Jacobs. Addit. animadvers. ad Athen. p. 184.] *) Apud Lysiam contr. Andocid. §. 36. p. 213. libri omnes ἀρχῆς pro ταραχῆς. Sed magis ad rem pertinent loci qualis est Aeginet. p. 373, 15: ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ὅσοι μὴδὲν ὄνομα συγγενείας ἔχοντες οἰκιοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκῶν παρέσχον. — Alterum denique vitium lenissima et certissima mutatione sic mecum corrige: ταῖς δὲ ἀληθείαις αὐτῶν τοὺς εὐνουστάτους. Saepissime librarios iis, quae proxime aut praecedant aut instent, seductos in falsas vocum terminationes aberrasse deprehendes. Vid. var. lectiones ad Paneg. p. 59, 1; Philipp. p. 69, 10; Archidam. p. 102, 15; Or. de Permut. p. 287, 6; p. 292, 15; p. 315, 9; p. 317, 9; Except. adv. Callimach. p. 365, 30. [Add. Klopfer. ad Cebet. Tabul. Comment. I. p. 11. et e Latinis plura exempla apud Jacobs. in Goelleri editione Liv. lib.

*) Quae in his adnotationibus uncis inclusa leguntur, additamenta sunt C. G. Jacobi, viri doctissimi.

XXXIII. p. 394. et Frotscher. ad Quinctil. X, 3, 10.] Huc 3 autem non referendum illud in Or. de Permut. p. 291, 3: καὶ μάρτυρας ὑμῶν αὐτῶν παρέξομαι περὶ ὧν ἂν λέγω τοὺς κατὰ τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν γεγεννημένους. Nam verba μάρτυρας ὑμῶν αὐτῶν arcte iungenda sunt, ut sensus sit: Zeugen aus euch selbst. Orellius scripserat: ὑμῖν αὐτῶν. Qua mutatione admissa pronomen αὐτῶν non habet quo referatur.

33. πρὸς δ. Urbinas mendose πρὸς δν. Philipp. p. 89, 24: τὸ γὰρ μὴ δεῖν ἀλλοιτοῖς χρῆσθαι παραδείγμασιν, ἀλλ' οἰκίον ὑπάρχειν, πῶς οὐκ εἰκὸς ὑπ' αὐτοῦ σε παροξύνεσθαι, καὶ φιλονικεῖν ὅπως τῷ προγόνῳ σπαντὸν ὁμοιον παρασκευάσεις; Ubi si probaretur Corais coniectura οἰκία ὑπάρχειν, necessario mutandum esset insuper ὑπ' αὐτῶν.

36. γενόμενον. Urbinas τινόμενον.

III.

1. ἡγοῦ δὲ μηδενί. Or. ad Nicocl. p. 12, 26: ὥστε οὐδενὶ τῶν ἀσκητῶν οὕτω προσήκει τὸ σῶμα γυμνάζειν ὥς τοῖς βασιλεῦσι τὴν ψυχὴν τὴν ἑαυτῶν.

3. γενήσεται. Vulgo γενήσῃ. — Ad dicendi genus conf. Busir. p. 195, 30: πότερα γὰρ τοῖς περὶ Αἰόλου λεγομένοις αὐτὸν παρατάξωμεν; — ἢ τοῖς Ὀρφέως ἔργοις ὁμοιωσώμεν; Philipp. p. 89, 31: δύναι' ἂν ὁμοιωθῆναι τοῖς ἐκείνου βουλήμασιν. et Seebodii Tabular. philolog. 1830. p. 87. Simili compendiarie dicendi ratione usus est in Or. ad Nicocl. p. 16, 14: γινώσκων ὅτι τὸ τῆς πόλεως ὅλης ἥθος ὁμοιοῦται τοῖς ἀρχουσιν. Euag. p. 169, 31: εἰ μὲν οὖν πρὸς ἕκαστον αὐτῶν τὰς πράξεις τὰς Εὐαγόρου παραβάλλοιμεν. Philipp. p. 80, 27: ἐν οἷς κατορθώσας μὲν ἐνάμιλλον τὴν σπαντοῦ δόξαν καταστήσεις τοῖς πρωτεύσασιν, pro quo accuratius dixit in Helen. Laud. p. 184, 2: ἐνάμιλλον τὴν αὐτοῦ δόξαν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησεν.

4. ἀδύνατον. Urbinas δυνατόν. — Mox participium resolve: ἦν μὴ — πεπληρωμένος ἦ. Or. de Permut.

3p. 316, 9: ὃ τίς ἂν οἶός τ' ἐγένετο πείσαι μὴ πολὺ τῷ λόγῳ διενεγκῶν. In quo loquendi genere nonnunquam μὴ οὐ copulatum reperies, ut Helen. Laud. p. 188, 12: τοιαύτης δὲ τιμῆς τυχεῖν ὥστε θνητὸν ὄντα θεῶν γενέσθαι κριτήν, οὐχ οἷόν τε μὴ οὐ τὸν πολὺ τῇ γνώμῃ διαφέροντα. Sensu quidem eodem, eo tamen discrimine, ut μὴ οὐ fortius neget et sententiae vim augeat.

8. δοκεῖς scripsi ex coniectura Bekkeri, pro δοκῶν. Particula ἂν iungenda infinitivis hic ut apud Lysiam Epitaph. §. 75. p. 189: μόνῃν δ' ἂν μοι δοκοῦμεν ταύτην τοῖς ἐνθάδε κειμένοις ἀποδοῦναι χάριν, ubi liber Laurent. δοκοῦμεν exhibet. Eurip. Hippol. 469: ἐς δὲ τὴν τύχην πεσοῦσ' ὅσῃν σὺ πῶς ἂν ἐκνεῦσαι δοκεῖς; ad quem locum mira est Valckenarii adnotatio. Sed apud nostrum quoque scriptorem haec ratio saepius fefellit librarios, ut in Epist. ad Mytilen. Magistr. p. 403, 35: οὕτω δ' ἂν μοι δοκεῖτε κάλλιστα βουλευσασθαι περὶ τούτων, quo loco eadem constructio in verbo δοκεῖτε idem mendum in libris vulgatis reperit. Or. ad Nicocl. p. 10, 32: ἐγὼ δ' ἡγησάμην ἂν γενέσθαι, ubi vulgo ἡγησάμην. Or. de Permut. p. 312, 19: τὰς δὲ ψυχὰς τὰς ἄμεινον πεφυκυίας τῶν σωμάτων μηδὲν ἂν νομίζουσι γενέσθαι σπουδαιοτέρας, vulgo νομίζουσιν. Conf. Aeschin. contr. Ctesiph. p. 100, 16. Dind.

16. νόμοις. Urbinas δροχοῖς. — 18. σεαυτοῦ. Vulgo σαντοῦ.

20. συμφέροντα omittit Urbinas. Hinc Dindorfius vocem cancellis inclusit; praepropere, ut mihi videtur. Or. de Permut. p. 307, 23: οἱ μὲν παιδοποιεῖν τὰ σχήματα τὰ πρὸς τὴν ἀγωνίαν εὐρημένα τοὺς φοιτῶντας διδάσκουσιν.

21. ἐπιτύχοις. Vulgo ἐπιτυγχάνοις. Or. de Pac. p. 147, 19: ἐπιλείποι δ' ἂν με τὸ λοιπὸν μέρος τῆς ἡμέρας, εἰ πάσας τὰς πλημμελείας τὰς ἐν τοῖς πράγμασιν ἐγγεγενημένας ἐξετάζειν ἐπιχειροίην. Sic optimi codices, pro ἐπιλείποι, quod nupero illius orationis editori magis placuisse non adeo miror. Nicocl. p. 22, 10: εἰ μὲν γὰρ ἐμοῦ μὴ δηλώσαντος ἂ βούλομαι ποιεῖν ὑμᾶς διαμάρτοτε τῆς ἐμῆς γνώμης, οὐκ ἂν εἰκότως ὑμῖν ὀργισοίμην, ubi libri

vulgati διαμαρτάνοιτε exhibent. Panath. p. 206, 33: εἰς πάντες συνελθόντες ζητοῦεν, οὐδέποτ' ἂν εὕροιεν. Epist. ad Philipp. I. p. 390, 9: ἀσχυρθεῖν γὰρ ἂν, εἰ — τολμήν λέγειν, cum quo loco confer Panath. p. 216, 7. Ne talia quidem negligenda sunt iis, qui de scriptore nostro prudenter iudicare volunt.

24. ἄ — καλόν. De Persis Herodot. I, 138: ἄσσα δὲ σφι ποιεῖν οὐκ ἔξεστι, ταῦτα οὐδὲ λέγειν ἔξεστι. — Versu sequente pro σεαυτὸν vulgo σαντὸν, ut in Or. ad Nicocl. p. 16, 3, ubi vulgo σεαυτὸν; et Philipp. p. 90, 15.

29. τούτοις γὰρ — ἡθός. Verbum κρατεῖσθαι interpretati sunt nonnulli: κατέχεσθαι, im Zaume gehalten werden. Satis ridicule. Tu verte: obsiegen. Et loci sensus hic est: His enim omnibus iuvenum cupiditates deprimuntur, cohibentur, et praevalent boni mores, τὰ τῶν τρόπων ἡθῆ, ἢ τῶν τρόπων ἀρετῇ, ἢ τῶν τρόπων καλοκαγαθία. Except. adversa. Callicmach. p. 358, 21: ὅτε ἐξεβέβληντο μὲν οἱ τριάκοντα, ὁ δὲ Περσικὸς ἦν κατελιγμένος, ἐκράτειτο δ' ὁ δῆμος. Scripserunt et Bekkerus et Dindorfius: ἐκράτει δ' ὁ δῆμος, repugnantibus libris.

31. σεαυτῷ γε συνειδήσεις. Nicocl. p. 29, 28: ἐὰν καὶ τὸ σῶμα τοῖμόν μὴ παρῇ, τὴν γε διάνοιαν τὴν ἐμὴν οἰέσθω τοῖς γιγνομένοις παρεσιάναι. Philipp. p. 71, 37: εἰ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπειρώς ἔχουσι, τὸ γε συμφέρον ἐκείνῳ μᾶλλον ἢ σὲ γινώσκειν. Archidam. p. 99, 4; Helen. Laud. p. 181, 21; Panath. p. 245, 20; Epist. ad Mytil. Mag. p. 402, 29; Or. de Permut. p. 325, 27: οἷς ἄξιον ἦν, εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου, τούτου γε χάριν ἔχειν, ex quo loco corrigendum in Panath. p. 243, 2. Dindorfius Urbinatem secutus omisit voculam γε, ut mox infra p. 4, 2: καὶ γὰρ ἂν παραντίχα κρύψης, ὕστερον ὀφθήσει. Ego hoc uno loco moveri non potui, ut Bekkeri iudicium desererem. Qui autem alii apud scriptorem reperiuntur loci omissa particula, eorum longe diversa est ratio. Or. contr. Sophist. p. 260, 32: εἰ καὶ νῦν πλεονάζουσιν, εὖ οἶδ' ὅτι πάντες ἐπὶ ταύτην κατενεχθήσονται τὴν ὑπόθεσιν, ubi ne

4 potuisset quidem eam ponere. Panath. p. 217, 12: εἰ καὶ μηδὲν αὐταῖς πρότερον ἐπῆρχεν ἀγαθόν, τῆς μερίσσης δωρεᾶς παρὰ τῶν Ἑλλήνων τιχεῖν διὰ τὴν στρατείαν τὴν ἐπὶ Τροίαν. Or. de Permut. p. 280, 17: εἰ γὰρ τις ἦν ἡδιστὴ μένος, εἰ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον ἡσυχίαν εἶχεν, οὐκ ἂν ἡμέλησε τοῦ καιροῦ τοῦ παρόντος, quibus locis cur neglexerit voculam, causa item in aperto est; conf. Or. de Permut. p. 292, 24. — Ceterum pro σεαυτῷ vulgo σαυτῷ legebatur.

IV.

2. ὁφθῇσει Urbinas, qui tantum non ubique secundam passivi per ει effert: ὁφθῇση vulgo.

6. ταῦτα διαφύλαττε. Libri vulg. omittunt pronomen. Urbinatem recte secutus est Dindorfius; vid. Eua-gor. p. 168, 17.

8. μαθεῖν — λαβεῖν. Vulgo μαρθάνειν — λαμβάνειν.

11. εὐρημένα. Orat. de Permut. p. 312, 14: εἰ πάσας τὰς πράξεις καὶ τὰς τέχνας εἰδότες ταῖς μελέταις καὶ ταῖς φιλοπονίαις ἀλίσκομένους πρὸς τὴν τῆς φρονήσεως ἀσχῆσιν ταῦτα μηδεμίαν ἡγοῦνται δύναμιν ἔχειν. Insolens profecto loquendi ratio, πράξεις καὶ τέχνας ἀλίσκομένους; neque id ullo, ut opinor, idoneo exemplo defendi aut excusari potest. Hinc ego legerim lenissima mutatione: εὐρίσκομένους. Nicocl. p. 21, 13: καὶ νόμους ἐθέμεθα καὶ τέχνας εὐρομεν. Paneg. p. 38, 24: καὶ μὲν δὴ καὶ τῶν τεχνῶν τὰς μὲν εὐροῦσα, ut plura in brevius contraham. Panath. p. 244, 3: τὰ παραλελειμμένα τῶν ἐπιτηδευμάτων καὶ τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων οὐχ οἱ τυχόντες εὐρίσκουσιν. Epist. ad Mytilen. Mag. p. 403, 6: τοὺς τῇ φρονήσει καὶ τῇ φιλοπονίᾳ τι τῶν χρησίων εὐρίσκοντας. Littera ε praecedente Ο facile absorberi poterat; quod factum videmus in Except. adv. Callimach. p. 358, 10: μάρτυρες, ἔδει. Libri δεῖ. Panath. p. 242, 36: ἡμεῖς γινώσκουμεν praebet Urbinas, pro ἡμεῖς ἐγινώσκουμεν. [Vid. praeterea

de commutatione litterarum α et εῦ Bast. Commentat. Pa-4 lacograph. p. 706.]

14. κτημάτων. Urbinas χρημάτων; solemnī confusione; conf. Or. de Permut. p. 296, 37; Epist. ad Mytilen. Magistr. p. 402, 26. Demosth. Olynth. I. p. 10, 11, ubi laudant editores Dorvill. ad Chariton. p. 320. — 19. αὐτῶν. Vulgo ἐαυτῶν.

22. τοῖς λόγοις αὐτοῖς. Ad dativum αὐτοῖς subaudiendum esse, τοῖς ἀπαντῶσι, recte monuit F. Bernhardus, nuperus huius orationis editor.

27. δύνῃ. Vulgo δύναιο; solece. Nam ὅπως ἂν, ut aliae huius generis particulae, cum coniunctivo coniunguntur, ubi de re praesente sermo est. Nicocl. p. 20, 16: τὴν δικαιοσύνην ἀσχοῦμεν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύομεν οὐχ ἵνα τῶν ἄλλων ἔλαττον ἔχωμεν, ἀλλ' ὅπως ἂν ὡς μετὰ πλείστων ἀγαθῶν τὸν βίον διάγωμεν. Philipp. p. 96, 15: οὐχ ἵνα τοῖς βαρβάροις μόνον — πολεμῶν διατελῆς, ἀλλ' ὅπως ἂν ἐν τοῖς γυμνασθεῖς καὶ λαβὼν ἐμπειρίαν καὶ γνωσθεῖς οἷος εἴ τοῦτων ἐπιθυμήσης ὧν ἐγὼ τυγχάνω συμβεβουλευκώς. Epist. ad Mytil. Mag. p. 402, 8; Or. de Permut. p. 320, 37: οὐ μὲν ἀλλὰ μικρὰ γε μνησθήσομαι περὶ αὐτῶν, — ὅπως ἂν ὑμεῖς σαφέστερον εἰδότες τὴν δίσταμιν αὐτῶν οὕτω διακῆσθε πρὸς ἐκάστους ἡμῶν. Sic enim legendum cum Bekkero pro διάχεισθε; vid. Graser. Specim. Animadvers. in Platon. p. 39. Sin vero res ut cogitatio alicuius refertur tempusque praecedat praeteritum, optativus ponitur. Trapezit. p. 346, 11: καὶ γὰρ μὲν ἡξίουσαν αὐτοὺς μαστιγοῦν τὸν ἐκδοθέντα καὶ στρεβλοῦν, ἕως ἂν τὰ ληθῇ δόξειεν αὐτοῖς λέγειν. Hermann. ad Viger. p. 850.

30. ἐάν. Vulgo ἂν. — 33. σεαυτον correxit Bekkerus. Urbinas ἐαυτόν; vulgo σαυτόν; conf. Or. ad Nicocl. p. 15, 9.

35. ταῖς δ' ἡδοναῖς δουλεύειν. Or. ad Nicocl. p. 15, 36: καὶ τοῦτ' ἡγοῦ βασιλικώτατον, ἐὰν μηδεμιᾷ δουλεύῃς τῶν ἡδονῶν, ἀλλὰ κρατῇς τῶν ἐπιθυμιῶν μᾶλλον ἢ τῶν πολιῶν. — Pro λυπηροῖς exhibet Urbinas πονηροῖς. — Deinde vulgo ἂν pro ἐάν.

- 5 36. τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας ἐπιβλέπει. Verbum ἐπιβλέπειν cum accusativo constructum legitur infra p. 7, 27: εἰ τὰς συμφορὰς τὰς ἐκ τῆς ἀβουλίας ἐπιβλέπειας. — Mox αὐτὸν correxit Bekkerus. Urbinas αὐτὸν; vulgo σεαυτὸν.

V.

6. σιωπᾶσθαι ad analogiam verbi ἀποκρύπτεσθαι aliorumque dictum: verschweigen, für sich geheim halten. Trapezit. p. 347, 3: τρίτη δ' ἡμέρα συνελθόντες πλίσιν τ' ἔδομεν ἀλλήλοις ἢ μὴν σιωπήσεσθαι τὰ πράχθεντα. — Hoc quamquam leve videtur, minime tamen negligendum videtur, quum huius rei ignoratiō non leves interdum in interpretando errores pepererit.

12. πρὶν ἄν. Urbinas πρὶν ἔάν.

13. ἔλπιζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σὲ γενέσθαι: denn glaube ganz gewiss, dass er auch gegen dich seyn werde. Paneg. p. 57, 18: πολὺ πλείων ἔλπις ἔστιν ἕτερον ἀποστῆναι πρὶν ἑκείνον ἐκπολιορκηθῆναι. Orat. contr. Euthyn. p. 333, 26: καὶ οὔτε ἂ οὐκ ἔλαβεν ἀποτίνειν ἠναγκάζετο, τότε καὶ ἂ μὴ συνέβαλεν ἡλπίζε πράξασθαι; Nicocl. p. 29, 28: τὴν γε διάνοιαν τὴν ἐμὴν οἰᾶσθαι τοῖς γιγνομένοις παρεσιάναι. Or. de Pace p. 142, 18: ἡμεῖς γὰρ οἰόμεθα μὲν, ἦν τὴν θάλατταν πλέωμεν πολλαῖς κρήρεσι καὶ βιαζώμεθα τὰς πόλεις συνιάξεις δίδόναι καὶ συνέδρους ἐνθάδε πέμπειν, διαπράξασθαι τι τῶν δεόντων. Panath. p. 225, 19: ἐπειδὴ περ αὐτοῖς οἶομαι τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν πολιτειῶν εἰς τὸ μέσον ἐμβαλεῖν. Paneg. p. 42, 9: Εἰρουσθεὺς δὲ βιάσασθαι προσδοχῆσας, die Erwartung hegend, dass er ganz bestimmt bezwingen werde. Scilicet post verba sperandi, dicendi, putandi aoristi infinitivi subiiciuntur, si quid significatur, quod certo eventurum esse cogitatur.

18. ἔάν. Vulgo ἄν. — Deinde quod Coraēs, eumque secuti Bekkerus et Dindorfius, δεόμενός του reponendum censuerunt, id neque confirmatur librorum suffragiis, neque per linguae leges necessarium est. Epist. ad Philipp. I. p. 391, 7: προσποιῶμαι τὸ βέλτιον αὐτῶν φρονεῖν, ubi

Coraēs nostri loci immemor προσποιῶμαι τι βέλτιον scribendum putabat.

19. Verba περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦ malim abesse.

20. τυχῶν δέ. Priorem prioris vocabuli syllabam a correctore habet Urbinas. Unde quis coniciat olim scriptum fuisse: λαβὼν δέ. — Mox αὐτῶν τὸν τρόπον pro vulgato τὸν τρόπον αὐτῶν praebebat Urbinas.

22. καὶ τῆς ἐν τοῖς κινδύνοις κοινωνίας. Ne quis requirat καὶ ἐκ τῆς, quum praecesserit ἐκ τε τῆς περὶ τοῦ βίου ἀτυχίας, eadem praepositionis omissio est in Paneg. p. 36, 18: περὶ τε τῆς τοῦ βίου τελευτῆς καὶ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος. Conf. Panath. p. 240, 25; p. 252, 27; Or. de Permut. p. 275, 6; p. 288, 17; p. 291, 23; Epist. ad Antip. p. 395, 13. Sed nil hac re frequentius; vid. Heindorf. ad Phaedon. §. 5. p. 11. Elmsleius ad Eurip. Heracl. 622. Schaefer. ad Soph. Trach. 379.

23. βασανίζομεν. Vulgo δοκιμάζομεν. Satis noti sunt versus Ovidii in Trist. I, 4, 25: Scilicet ut fulvum spectatur in ignibus aurum, Tempore sic duro est inspicienda fides. Quem locum propter sententiam laudavit Matthiae ad Cicer. Epist. p. 232. conf. etiam Beierus ad Cicer. Lael. p. 104.

24. οὕτω δ'. Revocavi vulgatam lectionem; cf. Philipp. p. 93, 30. Urbinas οὕτως. — Mox vulgo ἄν pro ἔάν.

25. προσμένης. Egregiam hanc Urbinatis lectionem recepi cum Dindorfio. Vulgo περιμένης.

26. αὐτοῖς ἐν τοῖς καιροῖς. Vulgo ἐν τοῖς καιροῖς αὐτοῖς. Nihil monuit Bekkerus. — Mox εἶναι ante νόμις addit Urbinas.

27. τῶν ἐχθρῶν — κακοποιταίς. Ex moribus scribit aetatis et gentis suae. Nam apud ethnicos iustitiae munus geminum erat, nec aliis iniuriam facere nocendo, nec sibi tolerando. Isocrates in Euagora p. 163, 32. cum laudat, tanquam virum religiosum, quod acceptas iniurias ulcisceretur, non ipse prior faceret. Verba sunt Faacielati. Conf. Stallbaum. ad Plat. Crit. p. 127.

6 31. *συνάχθονται* — *φθονοῦσι*. Except. adv. Callimach. p. 364, 6: *ἴν' αὐτῷ μὴ τῶν ἀπολωλότων συνήχθεσθε*, ἀλλὰ τῶν ὑπολοίπων ἐφθονεῖτε.

37. Post *ὑπαρχόντων* in Urbin. litterae tres vel quatuor deletae sunt.

VI.

2. *σπουδαζόντων μὲν*. Voculam *μὲν* addit Urbinas.

8. *ἐνεκεν*. Vulgo *ἐνεκα*. Quum certa lex statui non possit, quibus in locis scriptor vel hanc vel illam formam praetulerit, in meliorum librorum scriptura acquiescendum est. Et hi quidem formam *ἐνεκεν* suppeditant hic et infra p. 9, 35; Panath. p. 204, 22; Trapezit. p. 349, 36, quibus posterioribus locis Dindorfius vulgatum *ἐνεκα* retinuit. Deteriores autem libri in Areopag. p. 132, 22; Or. contra Lochit. p. 377, 8.

20. *πιστεύσαντας*. Vulgo *πιστεύοντας*.

21. *φανλότατον χαριζομένους*. Vulgo *φανλότατόν σοι χαριζομένους*. Ad sententiam Epist. ad Archidam. p. 406, 25: *καὶ δεξιάνην ἂν δικαίως ἐπιτιμήσας ἀπεχθέσθαι μᾶλλον ἢ παρὰ τὸ προσήκον ἐπαινέσας χαρίσασθαι*.

23. *τοὺς πλησιάζοντας*. Participia praesentia, ubi articulus additur, saepissime substantivorum loco poni, apud omnes fere constat. Exemplis ab Augusto Matthiae in Gramm. §. 271. allatis unum addere iuvat. Or. contr. Sophist. p. 260, 29: *καθ' ὃ δ' ἂν ἐλλειφθῇ τι τῶν εἰρημένων, ἀνάγκη ταύτη χειρόν διακεῖσθαι τοὺς πλησιάζοντας*, ad quem locum Bekkerus legendum proposuit *τις* pro *τι*. Sed mediam verbi *ἐλλείπειν* formam excepto Xenophontis loco Memor. II, 6, 5. vix reperies. Quare sic verba iungenda erunt apud mentem: *καθ' ὃ τι δ' ἂν τῶν εἰρημένων ἐλλειφθῇ*, ut *ἐλλειφθῇ* passivum sit. Haec autem construendi ratio neminem, ut puto, offendet apud scriptorem summae elegantiae studiosum, non magis quam insolens illa verborum structura, quam habemus in Or. de Pac. p. 133, 9:

ἀλλ' ὡς δόξη μὲν χρωμένους, ὃ τι ἂν τύχη δὲ γενησόμενον, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν, pro ἀλλὰ δόξη μὲν χρωμένους, ὡς δὲ γενησόμενον, ὃ τι ἂν τύχη, οὕτω διανοεῖσθαι περὶ αὐτῶν. Ceterum sententia eadem est in Nicocl. p. 29, 5: *καθ' ὁποτέρων γὰρ ἂν ἐλλείπητε τούτων, ἀνάγκη κακῶς σχεῖν ταύτη τὰς πράξεις*.

26. *δυσάρεστος*. Panath. p. 205, 25: *οὕτω μοι τὸ γῆρας ἔστι δυσάρεστον καὶ μικρολόγον καὶ μεμψίμοιρον ὥστε πολλάκις ἤδη τὴν τε φύσιν τὴν ξμαντοῦ κατεμεμψάμην*. Maxim. Tyr. Dissert. XXI, 1: *οὕτω δυσάρεστόν τί ἐστιν ὁ ἄνθρωπος κομιδῇ καὶ φιλαίτιον καὶ δεινῶς δύσκολον καὶ οὐδὲν τῶν αὐτοῦ ἀσπάζεται*.

27. *πάντας φιλόνικος*. Vulgo *πάντα φιλόνικος*, quorum posterius retinuit Dindorfius. — Obiter adde Lexicis vocem *φιλονικία*, quae pluribus in locis legitur apud nostrum. Tum *συνδιορᾶν* Paneg. p. 66, 27; *ἀδιεξέργαστος*, *λογονεχόντως* ex emendatione Bekkeri Philipp. p. 88, 24; Areopag. p. 130, 26; *ξеноφονία* Busir. p. 200, 37; *μεσεγγύωμα*, *μεσεγγυοῦσθαι* Panath. p. 206, 22; Or. contr. Sophist. p. 258, 4; *συμπαρακελεύεσθαι* Or. contr. Sophist. p. 261, 18; *τειρακαίδεκτις* Aeginet. p. 371, 11.

28. *τραχέως ἀπαντῶν*. Facciolatus coniecerat *ταχέως*. Saepe quidem permutatur utrumque vocabulum; vid. Pierson. ad Moer. Att. p. 187. Sed hoc loco languidissima foret celeritatis notio; et vocem *τραχὺς* in deliciis habet orator. Nicocl. p. 26, 17: *τῇ δ' ἀληθείᾳ τραχέως ἔχοντος*. Or. de Permut. p. 305, 1: *τῶν ἄλλων πολιτῶν πολλοὺς τραχέως πρὸς αὐτὴν διακειμένους*. Nicocl. p. 30, 21; Paneg. p. 55, 4; Or. de Permut. p. 317, 36; p. 328, 24.

30. *σπουδάων*, serio agens. Helen. Laud. p. 182, 2: *τὸ σπουδάζειν τοῦ παίζειν ἐπιπονώτερόν ἐστιν*. Platon. Gorg. p. 481. C.: *εἰπέ μοι, ὦ Σώκρατες, πότερόν σε φῶμεν γυνὶ σπουδάζοντα, ἢ παίζοντα*; — Pro *περὶ* — *περὶ* codex Urbinas exhibet *παρὰ* — *παρά*. Non prorsus spernendum quidem. Nicocl. p. 24, 25: *παρὰ δὲ τὸν πόλεμον βασιλευμένους*, belli tempore. Paneg. p. 58, 32; Or. de Permut. p. 283, 6; conf. Voemel. ad Demosth.

6 Philipp. p. 229. Herbat. ad Xenoph. Memor. II, 1, 2. Multo tamen praestat vulgata lectio; vid. Panath. p. 242, 19. — Ceterum praepositiones *περὶ* et *παρὰ* saepissime confunduntur in libris scriptis, [ut iam docuit Bast. Comment. Palaeograph. p. 830. ed. Schaeff.]. Vid. e nostro Archidam. p. 119, 10; Or. de Permut. p. 280, 23; de Big. p. 341, 23; Epist. ad Philipp. I. p. 387, 23. Aeschin. contr. Ctesiph. p. 144, 9. ed. Dind. Lysias Epitaph. §. 26. p. 178. §. 43. p. 182. contr. Simon. §. 37. p. 197. Bekk. Isoerat. contr. Euthyn. p. 383, 10: ὥστε μὴ περὶ τοῦτ' εἶναι Νικίαν, ὅπως συκοφαντῶν τ' ἀλλότρια λήψοιτο, ἀλλ' ὅπως μὴδὲν ἀδικῶν κακόν τι πείσοιτο, quo loco pro περὶ τοῦτ' Coraëa coniecit περὶ τούτου. Qua vero mutatione neque locus sanatur, neque verborum numeris, quibus noster scriptor summam impendere solet diligentiam, aliqua ratione consulitur. Archidam. p. 103, 16: ὥστε μὴ τοῦτ' εἶναι χαλεπώτερον. Hinc ego confidenter repono: παρὰ τοῦτ', propter hoc, daher war es dem Niciaa nicht darum zu thun. Confr. Nicocl. p. 29, 8: ὑπολαμβάνοντες ὡς οὐ παρὰ τοῦτ' ἐστίν, de quo loco Budaëus Comment. Ling. Gr. p. 208. ed. Ascens. Aeschin. contra Ctesiph. p. 131, 29: καίτοι γε πρώην ἀπειλὴν λέγειν διὰ παρὰ τοῦτο Φέλιππος οὐκ ἤλθεν ἡμῶν εἰς τὴν χώραν, διὰ οὐκ ἦν αὐτῷ καλὰ τὰ ἱερά. et Valcken. ad Eurip. Phoen. p. XV. ed. Lips. Plura darem, si tam necessarium quam facile esset. — Deinde in eodem Nicianae loco pro ὅπως μὴδὲν Bekkerus legendum putat ὅπως μὴ μὴδὲν. Ergo simili ratione corrigendi essent loci Archidam. p. 103, 31: ἀλλ' ἑτέρας μὲν πόλεις ὑπὲρ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς τὰς ἐσχάτας ὑπομείναι πολιορκίας, αὐτοὺς δ' ἡμᾶς, ὑπὲρ τοῦ μὴδὲν ἀναγκασθῆναι παρὰ τὸ δίκαιον ποιεῖν, μὴδὲ μικρὰν οἰεσθαι δεῖν ὑπερκεῖν κακοπάθειαν. Archidam. p. 115, 36: ὑπὲρ οὐδενὸς οὕτω σπουδαστέον ὡς ὑπὲρ τοῦ μὴδὲν ἀσχερὸν φανῆναι πρᾶττοντας. Panath. p. 245, 15: ἐγὼ γὰρ Ἰωνήθην μὲν τὸν λόγον ἀναγιγνώσκων ἐπὶ τοῖς περὶ Λακταδαίων ἐρημένους, οὐ μὴν οὕτως ὡς ἐπὶ τῷ μὴδὲν ἀντιπεῖν ὑπὲρ αὐτῶν δύναισθαι τοῖς γεγραμμένοις. Orat. de Permut.

p. 290, 22: καὶ εἰ μὲν τις τοῦτον ἀπαγαγὼν ἀνδραποδίστην καὶ ἀλέπτην καὶ λωποδύτην μὴδὲν μὲν αὐτὸν ἀποφαίνοι τούτων ἐργασμένον. Philipp. p. 93, 4: εὖ δ' ἴσθι μὴδὲν ἂν με τούτων ἐπιχειρήσαντά σε πείθειν. Ego vero nihil mutandum esse censeo; negatio μὴ enim apud mentem addenda est, non in orationem ipsam ingerenda; id quod eundem fugit Bekkerum in Busir. p. 197, 30. de Claverii coniectura scribentem: μὴδὲνα — ἀποροῦντα, pro ἔτι δὲ τὸ μὴδενὸς τῶν ἀναγκῶν ἀποροῦντας τῶν κοινῶν προταγμάτων ἀμελεῖν. Nam in hoc quoque loco intelligendum est μὴ ex voce μὴδὲνα praecedentis membri. Adde Epist. ad Philipp. I. p. 388, 7: διὸ δὴ συμβαίνει μὴδεμιᾶς ἀτυχίας συμπεσοῦσης ἀνηρῆσθαι καὶ τὴν δύναμιν αὐτῶν, ἀλλὰ πολλὰς ὑποφέρειν δύναισθαι συμφοράς, quem locum post alios ego infelicissime tentavi in Seebodii Tabular. philolog. 1830. p. 90.

32. τὰς χάριτας ἀχαρίστως χαριζόμενος. Ennius apud Non. Marcell. II, 173: Stultus qui cupida cupiens cupienter cupit. Dici vix potest, quanto studio similes vocabulorum geminationes prosecuti sint scriptores; vid. Lobeck. ad Soph. Aiae. 865. Loers. ad Platon. Menex. p. 181. Beier. ad Cicer. Lael. p. 137. Ceterum conf. Euripidis versus apud Lycurg. contra Leocrat. ex egregia Heinrichii emendatione p. 38, 25.

33. ποιοῦντες—ὑπουργοῦντες. Intellige: ὑπουργοῦντες μὲν τοῖς φίλοις, ἀηδῶς δὲ τοῦτο ποιοῦντες. Panneg. p. 42, 6: οὐ γὰρ παρὰ μικρὸν ἐποίησαν, ἀλλὰ τοσοῦτον τὰς τύχας ἐκατέρων μετήλλαξαν. Qui locus parum intellectus videtur. Sic construe verba: οὐ γὰρ παρὰ μικρὸν τὰς τύχας ἐκατέρων μετήλλαξαν, ἀλλὰ τοσοῦτον. Illud παρὰ μικρὸν valet ein wenig, unbedeutend, ut Philipp. p. 82, 31: μὴδὲ παρὰ μικρὸν ἡγεῖσθαι τὸ παρὰ πᾶσιν εὐδοκμεῖν. Or. de Pace p. 148, 25: παρὰ πολὺ τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διαφοράς. Sed haec locutio in vulgus constat.

36. ἔάν. Vulgo ἔν. Propter sententiam vid. Theogn. 312. Welck.

VII.

2. ἀποβαλοῦσιν. Vulgo ἀποβάλλουσιν.

3. διαμαρτάνοντα τῶν εὐθυνόντων. Vulgo διαμαρτάνοντα τῶν εὐθυνόντων. — Mox ad πολλὰ σφάλ-
λεται conf. Epist. ad Iason. Fil. p. 398, 37: πολλὰ παρα-
λογίζονται σφᾶς αὐτούς. Panath. p. 232, 24: πολλὰ τὴν
πόλιν λυμηνάμενος. Except. adv. Callimach. p. 365, 11:
ἀλλὰ γὰρ Καλλιμάχου μὲν ἔξεστι πολλάκις κατηγορεῖν, ubi
coniecit Bekkerus ἔξεσται. Ego malim ἔξεστι πολλὰ κατη-
γορεῖν, ut Or. de Permut. p. 276, 32: ταῦτα τῶν ἄλλων
τολμῶσι κατηγορεῖν. Lysias contr. Eratosth. §. 37. p. 250:
οὐκ οἶδ' ὅ τι δεῖ πολλὰ κατηγορεῖν τοιούτων ἀνδρῶν. Si-
militer peccarunt librarii in Areopag. p. 122, 29; de Pace
p. 149, 28; et contrario modo apud Aeschin. contr. Ti-
march. p. 31, 28. codex Havn. exhibet πολλὰ καὶ πρὸ πολ-
λάκις. — Contra ea non probanda est Bekkeri coniectura
Epist. ad Antipatr. p. 394, 7: οἷς πολλὰ χρήσιμος γενόμε-
νος; sed recipienda erat Urbinatis lectio: οἷς περὶ πολλὰ
χρήσιμος γενόμενος. Sic enim postulat scriptoris usus, ad-
iectiva relativa cum praepositionibus περὶ aut πρὸς coniun-
gentis. Archidam. p. 101, 5, qui locus egregie confirmat
Urbinatis scripturam διότι τούτων in Paneg. p. 40, 6. Tum
Busir. p. 196, 30: πρὸς πολλὰ χρήσιμος. Or. contr. So-
phist. p. 258, 7. et saepissime.

10. ὧν—τούτων. Vulgo ὧν—τούτω. — 13. γὰρ
φιλάς μὲν praebet Urbinas; vulgo inverso ordine μὲν
γὰρ φιλάς.

20. βούλη. Male vulgo βούλει. Vid. Buttmann. Gramm.
§. 103. III, 3. Ne quis in praecedenti membro voculam μὲν ad-
dendam opinetur, prorsus eadem ratio est sequentium locorum.
Except. adv. Call. p. 360, 9; p. 358, 9: εἰ μήτε ἡ δαίαιτα ἐγεγόνει
μήτε τῶν πεπραγμένων ἦσαν μάρτυρες, ἔδει δ' ἐκ τῶν εἰκό-
των σκοπεῖν. Trapezit. p. 353, 13: ἔλεγεν ὅτι ἐλεύθερος εἶη καὶ
τὸ γένος Μιλήσιος, πέμψει δ' αὐτὸν Πασίων. Or. de Big.
p. 339, 12: ὁ τῶν εὐδαιμονιστάτων ἔργον ἐστὶ, φαῦλος δ' οὐ-
δεὶς ἂν ποιήσειεν. Conf. quae monuit Kruegerus ad Lycurg.

p. 64. ed. Blum. Liceat his alia quaedam exempla adiungere. 7
Panath. p. 252, 1: νῦν δ' οἶσμαι τοὺς μὲν πλείστους Σπαρτι-
ατῶν ἐμμενεῖν τοῖς ἡθεσιν οἷς περ καὶ τὸν ἄλλον χρόνον, τοῖς
δὲ λόγοις τοῖς ἐνθάδε γραφομένοις οὐδὲν μᾶλλον προσέξειν
τὸν νοῦν—, τοὺς δὲ φρονιμωτάτους. Or. de Permut. p. 292,
2: ἀξιῶ γὰρ, εἰ μὲν τινες τῶν ἐμοὶ συγγεγεννημένων ἄνδρες
ἀγαθοὶ γέγονασι περὶ τὴν πόλιν—, ἐκείνους ὑμᾶς ἐπαινεῖν,
ἐμοὶ δὲ μηδεμίαν ὑπὲρ τούτων χάριν ἔχειν, εἰ δέ. Epist. ad
Philipp. II. p. 391, 21: παραπλήσια τοῖς ἐν τῷ λόγῳ γεγραμ-
μένοις, πολὺ δ' ἐκείνων συντομώτερα. Or. de Permut. p. 292,
33; p. 293, 15; Except. adv. Callimach. p. 355, 13; contr. Eu-
thyn. p. 382, 25; Philipp. p. 88, 21, cum quo loco conferatur Or.
ad Demon. p. 8, 29; Paneg. p. 50, 35; de Pace p. 143, 10; de
Permut. p. 327, 31. Demosth. Olynth. III. p. 25, 33. Isocrat.
Panath. p. 240, 4: καὶ ταῦτ' εἰδότες ὅτι μεγάλαί δυνάμεις,
πονηραὶ δὲ πολλάκις γίνονται κρείττους. Eodem modo Isaeus
de Philoct. Hered. §. 44. p. 77. Bekk. conf. Euagor. p. 170, 13;
Panath. p. 231, 30; p. 239, 5. Agmen claudat locus Archidam.
p. 109, 20: ἐγὼ δὲ μεγίστην ἡγοῦμαι συμμαχίαν εἶναι καὶ
βεβαιωτάτην τὸ τὰ δίκαια πράττειν, — πρὸς δὲ ταύτῃ τὸ κα-
λῶς πολιτεύεσθαι, ubi Bekkerus μεγίστην μὲν ἡγοῦμαι legi
vult; sed vereor, ut recte; conf. Demosth. in Leptin. p. 349,
26: ἐγὼ δ' ἡγοῦμαι τοῦτον τὸν λόγον ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι
κατὰ πόλιν ἀσύμφορον εἶναι τῇ πόλει λέγεσθαι, πρὸς δὲ καὶ
οὐδὲ δίκαιον. Et quae disputavi in Seebod. Tabul. phil. 1830.
p. 82. Melius fortasse conicias addendam esse particulam Pa-
neg. p. 54, 24: καὶ πρότερον μὲν τοὺς τυράννους ἐξέβαλλον,
τῷ δὲ πλήθει τὰς βοηθείας ἐποιούντο, νῦν δέ. Nempe τοὺς
μὲν τυράννους. Quomodo vocula obliterari potuerit, facile
est ad perspicendum. Or. de Permut. p. 308, 19: ἰδίον μὲν
τοῖς μὲν, ubi non debebat Laurentianum sequi Orellius.

22. γνώσιν. Vulgo γνώμην, ut Panath. p. 249, 2. Quod
teste Spengelio (ad Varron.) legitur apud Priscianum, διάνοιαν,
nil nisi grammaticorum commentum est, et vulgata deterius.

23. διταν ὑπὲρ σεαυτοῦ μέλλης τινὲ συμβού-
λῳ χρῆσθαι, σκόπει. Vulgo διταν δὲ ὑπὲρ τῶν σεαυ-
τοῦ μ. τ. συμβουλευέσθαι, σκόπει. Or. de Permut. p. 318,

726: καὶ συμβούλοις μὲν, ὅταν κίνδυνός τις καταλάβῃ τὴν πόλιν, τοῖς ἄριστα περὶ τῶν πραγμάτων λέγουσι τούτοις χρῶνται. In Orat. de Pace p. 139, 7. obiter moneo legendum esse cum Bekkero ex Urbinate ἀσχεῖτε, pro interpretamento ἐπαινεῖτε, quod retinuit Dindorfius; conf. Or. de Permut. p. 48, 9. ed. Orell. ἦν οὖν ἀσκήτε καὶ προσδέχουσε τοὺς χρηστοὺς ἀντὶ τῶν πονηρῶν.

25. οἰκείων. Vulgo ἰδίων, ut in Nicoel. p. 24, 2: τοῖς γὰρ κοινοῖς οἱ μὲν ὡς ἰδίοις, οἱ δ' ὡς ἀλλοτρίοις προσέχουσι τὸν νοῦν. Sed iure cessit vulgata lectio Urbinati, propterea quod hoc loco non significantur res privatae atque publicis oppositae, sed res est intelligenda familiaris eiusque administratio. Discrimen planius fiet his allatis exemplis: Paneg. p. 45, 7: οὐ γὰρ ὀλιγώρου τῶν κοινῶν, οὐδ' ἀπέλανον μὲν ὡς ἰδίων, ἡμέλουν δ' ὡς ἀλλοτρίων, ἀλλ' ἐκῆδοντο μὲν ὡς οἰκείων. Or. de Pac. p. 151, 36: εἰς τοῦτο γὰρ κατέστησαν τῶν μὲν οἰκείων ἀμελείας, τῶν δ' ἀλλοτρίων ἐπιθυμίας. Arcopag. p. 123, 36: μεμαθηκότες ἦσαν ἐργάζεσθαι καὶ φεῖδεσθαι, καὶ μὴ τῶν μὲν οἰκείων ἀμελεῖν, τοῖς δ' ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν, quod exhibet liber Laurent. in Orat. de Permut. p. 278, 26: οἱ προσηρημένοι τῶν μὲν οἰκείων ἀμελεῖν, τοῖς δ' ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύειν, ubi tamen ceterorum librorum scriptura, ἰδίων, ad loci illius rationem multo aptior est, ut in Busir. p. 197, 36: ἐκείνοι δ' οὕτως οἰκοῦσιν ὥσπερ χρὴ τοὺς μήτε τῶν ἰδίων ἀμελοῦντας μήτε τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπιβουλεύοντας. [Adde locum Lucianum ex Asin. c. 24: ἀλλὰ δεῦρο ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, ubi cod. Reg. 2956. praebet τοῖς ἰδίοις, recte repudiatum a Schmiedero et Lehmanno.]

28. τὰς λύπας — ἀναμνησθῶμεν. Rarior est haec constructio apud scriptores. Trapezit. p. 352, 4: ἀναμνησθέντες ἐκείνον τὸν χρόνον, ubi vulgata ἐκείνων τῶν χρόνων exhibet; conf. supra p. 2, 19: τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεῖς. Aeschin. contr. Ctesiph. p. 137, 6.

35. ὥσπερ γὰρ — θαυμάζειν. Conf. Or. de Permut. p. 287, 7.

VIII.

8

2. σοὶ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. Admodum usitata est locutio ἀνατιθέναι τι τὴν αἰτίαν τινός, causam alicuius rei conferre in aliquem, et sumitur tam in bonam, quam in malam partem. Panath. p. 220, 19: καίτοι τῶν μὲν εὖ φηθέντων εἰ καὶ μηδὲν συμβαλομένην, ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἀναθεῖεν. Epist. ad Philipp. I. p. 390, 36: τῶν τοιούτων τὴν αἰτίαν τοῖς στρατοπέδοις ἀνατιθέασιν. Absolute posuit verbum Aeschin. contr. Ctesiph. p. 156, 7: οἱ μὲν γὰρ πατέρες ὑμῶν τὰ ἐνδοξα καὶ λαμπρὰ τῶν πραγμάτων ἀνείδεσαν τῷ δήμῳ.

7. οἰάπερ. Urbinas exhibet οἶα. Praecedente τοιοῦτος promiscue dixit orator οἶος et οἰόςπερ. Or. de Pace p. 153, 20: καὶ τοιαῦτα πάσχειν οἰάπερ ἂν καὶ τοὺς ἄλλους δράσωνιν. Nicoel. p. 31, 20: τοιαῦτα προσδοκᾷτε πράξειν οἷ' ἂν περὶ ἡμῶν διανοήσθε. Adicienda tamen videtur enclitica in Archidam. p. 110, 12: ὁμοίως ἂν ὑπὲρ τῶν ἡμῖν συμφερόντων ὥσπερ περὶ τῶν ἑαυταῖς βουλευσομένων, pro ὡς περὶ. Sic enim constans exposcit Isocratis consuetudo; vid. Philipp. p. 92, 6; Archidam. p. 116, 6; Arcopag. p. 125, 22; Or. de Pace p. 139, 2; p. 144, 9; de Permut. p. 293, 8.

10. ἔχων suppeditavit Urbinas; vulgo ἔχειν. Cfr. Valckenar. ad Eurip. Phoen. 550. Quod autem scripserunt iuvitis libris in Except. adv. Callimach. p. 364, 1: οὐκ ἀγαπᾷ τῶν ἰσῶν τυγχάνων τοῖς ἄλλοις, pro τυγχάνειν, non probandum videtur, quamquam recte se habet Panath. p. 205, 24: οὐκ ἀγαπᾷ ζῶν ἐπὶ τούτοις. Participium enim tum demum infertur post ἀγαπᾷν et similia verba, si quid iam obtinere significatur. Ut igitur recte dicitur ἀγαπᾷ τετυγχάνως, minus tamen recte acribitur ἀγαπᾷ τυγχάνων, sed dicendum est ἀγαπᾷ τυγχάνειν.

12. τοσοῦτο — ὅσῳ. Teneant tirones in talibus dici τοσοῦτο — ὅσῳ, si has voces sequuntur comparativi, ut Plataic. p. 268, 17: καὶ τοσοῦτο πλείω ποιήσονται θεραπεῖαν ὑμῶν, ὅσῳ περ ἂν μᾶλλον περὶ σφῶν αὐτῶν δέλωσιν. Sin vero iunguntur verbis, ponuntur τοσοῦτον —

88ον. Philipp. p. 89, 6: τοσοῦτον διήνεγκε τῇ στρατηγίᾳ τῶν ὑστερον πολεμησάντων ὅσον οἱ μὲν ἐν ἑτασι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Cave tamen ὅσον mutes hoc nostro loco. Eodem enim modo supra p. 7, 7: ἡγοῦ τὴν παιδείαν τοσοῦτον μείζον ἀγαθὸν εἶναι τῆς ἀπαιδευσίας ὅση τὰ μὲν ἀλλὰ μοχθηρὰ πάντες κερδαίνοντες πράττουσιν. Helen. Laud. p. 190, 29: ὧν Ἑλένη τοσοῦτον πλέον ἔσχεν ὅση περ καὶ τὴν ὄψιν αὐτῶν διήνεγκεν. Andocid. de Redit. §. 17. p. 181. Bekk. ὁρᾷν δὲ χρὴ, ὅση τὰ τοιαῦτα διαφέρει. Conf. Buttmann. ad Platon. Dialog. IV. p. 205. Stallbaum. ad Plat. Euthyphr. p. 74. Et contrario modo haud infrequenter τοσοῦτον ponitur pro τοσοῦτον. Paneg. p. 58, 23: τοσοῦτον αὐτῶν ἥτους ἦσαν. Lycurg. in Leocrat. cap. XXX, 6: καὶ τοσοῦτον ἔσσεθ' ἔτι τῶν προγόνων χεῖρους, pro quo noster scriptor in Or. de Pace p. 145, 27: τοσοῦτον δὲ χεῖρους ἔσμεν τῶν προγόνων.

13. τὸ an τὰ habuerit Urbinas, non liquet. Illud recepit Dindorfius. Libri vulgati quos sequitur Bekkerus, ἡ. Ego magis probarem τὰ, quam τὸ, quum huius generis nullum reperitur exemplum apud Isocratem, illius autem plura. Paneg. p. 36, 22: τὴν τελευτὴν — τὰ μὲν ἔτι καὶ νῦν καθ' ἑκαστον τὸν ἐνιαυτὸν δείκνυμεν. Arcopag. p. 131, 80: τὴν πόλιν — τῶν μὲν ἀμελήσαντας. Si non obstaret huic coniecturae quod mox sequitur, τούτου.

15. τούτου. Sic clare scriptum legitur in Urbinate. Bekkerus cum vulgatis ταύτης.

21. σαντοῦ. Vulgo σεαντοῦ. — — 22. τῷ μὲν σώματι — τῇ δὲ ψυχῇ. Vulgo τὸ μὲν σῶμα — τὴν δὲ ψυχὴν. Illud magis Isocrateum. Paneg. p. 48, 9: καὶ ταῖς ψυχαῖς νικῶντες τοῖς σώμασιν ἀπεῖπον. Vehementer tamen nunc me poenitet olim tentasse Archidam. p. 100, 9. quo loco nihil integrius.

25. ἐρεῖν. Sic recte Urbinas; vulgo λέγειν. Ad sententiam vid. Or. ad Nicocl. p. 16, 26: ἐπισκόπει τοὺς λόγους καὶ τοὺς σαντοῦ καὶ τὰς πράξεις, ἵν' ὡς ἐλαχίστοις ἀμαρτήμασι περιπίπτῃς.

32. λυποῦ δὲ exhibet Urbinas; vulgo καὶ λυποῦ.

IX.

9

6. ἡ φύσις omittit Urbinas.

12. μετ' εὐνοίας συμβουλευόντα. Vulgo συμβουλευόντα μετ' εὐνοίας.

13. μὴ παρ' ἑτέρου τὰ λοιπὰ. Vulgo τὰ λοιπὰ μὴ παρ' ἑτέρου. — — 15. ὧν ἔχω. Vulgo ὧν ἂν ἔχω.

17. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων — χαίροντας. Eandem sententiam pluribus expressit in Or. ad Nicocl. p. 18, 20: ὅλως γὰρ εἰ θέλοιμεν σκοπεῖν τὰς φύσεις τὰς τῶν ἀνθρώπων, εὐρήσομεν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν οὔτε τῶν σιτίων χαίροντας τοῖς ὑγιεινοτάτοις οὔτε τῶν ἐπιτηδευμάτων τοῖς καλλίστοις οὔτε τῶν πραγμάτων τοῖς βελτίστοις οὔτε τῶν μαθημάτων τοῖς ὠφελιμοτάτοις, ἀλλὰ παντάπασιν ἐναντίας τῷ συμφέροντι τὰς ἡδονὰς ἔχοντας, καὶ δοκοῦντας χαριεριστοὺς καὶ φιλοπόνους εἶναι τοὺς τῶν δεόντων τι ποιούντας. Cuius loci posteriora verba emendatione indigere videntur. Nam quod excogitavit Coraëus, τῶν δεόντων τι esse ea quae quis facere debeat, quae ad vitam sustentandam pertineant, veluti agricultura et similia negotia; id non solum longe a vero abest, sed loci quoque rationibus minime accommodatum videtur. Locutio τῶν δεόντων τι proprio significat id quod debet esse, et in primis de iis ponitur, quae rebus atque temporibus accommodata aguntur et dicuntur. Ex quo tum deducitur altera vocis vis, aliquid boni et utilia. Nam si fiunt omnia a nobis, uti debent, tum quoque utilitatem afferunt nobisque sunt bona et salubria. Exempla hoc ut puto illustrabunt: Or. ad Nicocl. p. 19, 31: καὶ τοὺς μὲν μηδὲν γινώσκοντας τῶν δεόντων ἀποδοκίμαζε. Nicocl. p. 23, 13: αἱ μοναρχίαι πρὸς τὸ βουλευέσθαι καὶ πράξαι τι τῶν δεόντων διαφέρουσιν. Philipp. p. 73, 3: οἶμαι γὰρ ἐρεῖν τι τῶν δεόντων καὶ τῶν σοι συμφερόντων. Epist. ad Dionys. p. 385, 21: πολλὰς ἐλπίδας ἔχω φανήσεσθαι λέγοντας ἡμᾶς τι τῶν δεόντων. Or. contr. Sophist. p. 258, 20: περὶ δὲ τῶν παρόντων μηδὲν τῶν δεόντων μήτ' εἰπεῖν μήτε συμβουλευσαι δυναμένους. Archidam. p. 117, 28: ἔστι δ' οὐδὲν ἀνέλπιστον ἐκ

9 τῶν νῦν παρόντων συμβῆναι τι τῶν δεόντων ἡμῖν. Epist. ad Archidam. p. 407, 20: τυχὸν ἀπ' αὐτῶν γενήσεσθαι τι τῶν δεόντων. Or. ad Nicocl. p. 18, 16; Nicocl. p. 34, 36; Archidam. p. 99, 6; de Pace p. 142, 20; de Permut. p. 295, 16; p. 323, 29; Panath. p. 205, 14. Epist. ad Timoth. p. 401, 24. Restituendum est hoc vocabulum Philipp. p. 93, 20: τοὺς δὲ πρὸς ἄλλο τι τῶν ὄντων ἀπλήστως διαχειμένους ἀκρατεστέρους καὶ φανλοτέρους εἶναι δοκοῦντας. Corrigo τῶν δεόντων, uti non solum Dionysius legisse videtur, cuius haec verba sunt in argumento illius orationis: καὶ τοῖς μὲν πρὸς ἄλλο τι τῶν ἀγαθῶν ἀπλήστως διαχειμένοις ἀχθόμεθα. Sed hanc scripturam veram esse comprobamus e gemino loco Epist. ad Philipp. II. p. 392, 15: ἔστι δὲ πρὸς μὲν ἄλλο τι τῶν δεόντων ἀπλήστως ἔχειν οὐ καλόν. Ut redeamus ad Nicocleae locum in quo si recta et proba est quam statuimus illius locutionis vis, per se patere puto eam minime convenire illi loco. Deinde vir doctissimus verbum δοκοῦντας per νομίζοντας interpretatur. Et hoc quidem falsum est; nisi forte quis velit in partes suas vocare quod exhibet codex Ambrosianus in Paneg. p. 43, 32, δοκοῦντες pro νομίζοντες, quam tamen corruptelam editores praeter Orellium omnes iure repudiarunt. Iam vero quomodo locus explicandus est? Num ad librariorum nonnullos confugiamus qui finxerunt: τοὺς τῶν δεόντων τι μὴ ποιοῦντας? At si tale quid dicere voluisset Isocrates, certe scripsisset: τοὺς τῶν δεόντων μηδὲν ποιοῦντας. Praeterea nemo fuit unquam tam occaecatus, ut ei homo qui nihil boni unquam fecit, vir strenuus et laborum patiens videretur; quamquam saepe fieri potest, ut ii qui tum rebus inanibus, tum institutis et doctrinis inutilibus magnam operam impendunt, ab stultis hominibus patientes atque laboriosi habeantur. Et id est, quod Isocrates dixit. Legendum est igitur: τοὺς τῶν τοιούτων τι ποιοῦντας. Quae coniectura confirmatur Orat. de Pace p. 157, 4: καὶ καρτερικὸς εἶναι δοκοῦντας τοὺς ἐν τούτοις ἐμμένοντας, quo in loco illud ἐν τούτοις non ad verba ἐπέποντα καὶ χαλεπὰ referendum est, sed item ad priora. Error autem facillimus fuit. Sic ante

Coraem in Archidam. p. 107, 23. ὄντων legebatur pro τοιούτων, et in Panath. p. 229, 5: διὰ τὸ μηδὲν πάσις αὐτοῖς μελῆσαι τῶν τοιούτων, Urbinae exhibet δεόντων. [Alia exempla confusionis in v. τοιούτος vid. apud Schaefer. Mellet. Crit. p. 25 a. et Jacoba. Addit. animadv. ad Athen. p. 238.]

19. οὕτω καὶ — νοουθετοῦσι. Or. ad Nicocl. p. 18, 9: πλησιάζειν δὲ βούλονται τοῖς συνεξαμαρτάνουσιν, ἀλλ' οὐ τοῖς ἀποτρέπουσιν.

21. ἄλλην σου παιδείαν. Urbinae cumque secutus Dindorfius emittunt pronomen σου, quod tamen abesse vix potest. Lycurg. in Loeocrat. cap. XXXVII, 4: ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τῇ πατρίδι βοηθῶν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς νόμοις ἀποδεδωκα τὸν ἀγῶνα ὁρθῶς καὶ δικαίως, οὔτε τὸν ἄλλον τούτου βίον διαβαλὼν, ubi pronomen τούτου recte admiserrant ex codice A. Aeschin. contr. Ctesiph. p. 140, 33. Dind. Isocrat. Panath. p. 228, 28; p. 253, 32.

24. παροξυνθείης ὀρεχθῆναι. Urbinae παροξυνθείη ὀρέγεσθαι, quod posterius in ordinem recepit Dindorfius, adductus fortasse loco qui supra legitur p. 7, 26: οὕτω δ' ἂν μάλιστα βουλευέσθαι παροξυνθείης. Cum quo comparamus Euag. p. 178, 30: ἐξ ὧν μέλλομέν σε παροξύνειν ὀρέγεσθαι τούτων. Philipp. p. 86, 32: τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτόν; Panath. p. 211, 4: ἄλλως τε καὶ πολλῶν με παροξυνόντων γράφειν αὐτόν. Ego nihil mutandum puto. Aoristi enim quam supra p. 5, 13. commonstravimus significationem, eadem cadit in hunc locum. Paneg. p. 53, 37: ὧν ἄξιον ἐνδυμηθέντας ἀγανακτῆσαι μὲν ἐπὶ τοῖς παροῦσι. Archidam. p. 103, 9: ὧν ἐνδυμουμένους χρὴ μὴ προπετῶς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐμβαλεῖν εἰς αἰσχροῦς ὁμολογίας. Plataic. p. 270, 36: ὧν αὐτοὺς ὑμᾶς ἀξιόϋμεν ἐνδυμουμένους ἐπιμέλειάν τινα ποιήσασθαι περὶ ἡμῶν. Illud quidem videri possit obstare receptae lectioni, quod alibi forma ὀριγνηθῆναι reperitur, ut Epist. ad Iason. Fil. p. 398, 16.

26. Post ἡδονὰς cum Urbinate et Stobaeo omisi τὰς. — Mox pro γνησίως Augustus Matthiae in Grammatica

9 §. 350. offerebat scriptori γνησίας; cuius coniecturae nul-
lam haberem rationem, nisi esset ab illo viro proposita.
Vide igitur haec exempla: Archidam. p. 105, 17: ἐὰν ποι-
ήσωμεν τὰ κελευόμενα, βεβαίως ἤδη τὴν εἰρήνην ἄξομεν.
Or. de Pace p. 149, 34: τὴν εἰρήνην βεβαίως καὶ τὴν πό-
λιν καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας ἀγαγεῖν. Aeschin. de Fals.
Legat. p. 93, 22: καὶ τὴν δημοκρατίαν βεβαίως εἶχομεν.
Isocrat. Paneg. p. 57, 35: ὥςτι' οὐδεὶς ἂν ἔχοι τοῦτ' εἰπεῖν,
ὥς οὐ δικαίως χρῶμαι τοῖς παραδείγμασιν, ubi vulgo δι-
καίοις. Sic in Archidam. p. 117, 5. malim legi cum
Urbinate: ταῖς δ' αὐθαδεῖαις καὶ ταῖς σεμνότησιν οὐκ ἀλη-
θινῶς, ἀλλὰ καταπεπλασμένως χρῆσθαι, quam cum vulga-
tis: ἀληθιναῖς, ἀλλὰ πεπλασμέναις κεχρῆσθαι. Quod au-
tem olim legebatur ὁμοίως in Paneg. p. 48, 8: ἴσας δὲ τὰς
τόλμας παρασχόντες οὐχ ὁμοίαις ἐχρήσαντο ταῖς τίχαις, et
παραπλησίως in Helen. Laud. p. 184, 3: οὐ γὰρ μόνον
τοῖς ὅπλοις ἐκοσμήσαντο παραπλησίοις, merito correxerunt
editores meliorum codicum auctoritate. Conferatur prae-
terea Or. de Permut. p. 311, 11.

28. τὸ δὲ περὶ τὴν ἀρετὴν φιλοπονεῖν. Ne
legendum putes περὶ τῆς ἀρετῆς, tenendum est praepositio-
nem περὶ accusandi casu coniunctam saepe innuere notio-
nem versandi in aliqua re. Vulgaribus omissis ea tan-
tum ponam exempla, quae insolentiora visa sunt viris doctis.
Philipp. p. 70, 22: χαλεπὸν ἐστὶ περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν
δύο λόγους ἀνεκτιῶς εἰπεῖν. Philipp. p. 83, 24: ἔγραφον
περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Or. de Permut. p. 285,
14: τοὺς γράψαντας περὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Busir.
p. 196, 8: δηλώσαι περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Or. de Pace
p. 162, 33: πολλῶν δὲ καὶ καλῶν λόγων ἐνόντων περὶ τὴν
ὑπόθεσιν ταύτην. Euag. p. 177, 21: ἅπαντα τὰ τοιαῦτα
περὶ τὴν ἐκείνου γένειν ῥηθῆναι μάλιστα, ἂν ἀρμόσειεν. In
his et quae plura exempla afferri possent, quum scriptor
genitivum ponere potuit, multo tamen melius et accuratius
accusativum usurpavit, ut quasi tota res spectetur. Sic
verbi causa σπουδάζειν περὶ τι denotat: sich mit einer
Sache befassen, sie nach allen Theilen hin eif-

rig betreiben; σπουδάζειν περὶ τινος autem: beschäf-
tigt seyn hinsichtlich, in Betreff einer Sache.
Quid sit inter utrumque discriminis, nemo non videt.

29. αὐτοῦ emendavit Bekkerus; Urbinas αὐτοῦ;
vulgo ἐαυτοῦ. — 30. πρότερον. Vulgo πρῶτον. —
31. ἐλυπήθημεν. Urbinas ἐλυπήθησαν. — 32. πασι.
Vulgo ἅλασι.

34. δι' αὐτὰ τὰ. Urbinas διὰ τὰ. Propter senten-
tiam conf. Helen. Laud. p. 187, 35. Demosth. Philipp. IV.
p. 104, 26. Dind. — 35. ἐνεκεν. Vulgo ἐνεκα.

37. τοῦ βίου — ὑπόθεσιν: statim enim vitae
tale fecerunt fundamentum. Archidam. p. 115, 28:
περὶ γὰρ τῶν αὐτῶν οὐχ ὁμοίως ἅπανι βουλευτέον, ἀλλ'
ὥς ἂν ἐξ ἀρχῆς ἕκαστοι τοῦ βίου ποιήσονται τὴν ὑπόθεσιν.

X.

1. ἡ πολλοὺς ἔχειν τοὺς ἐπιπλήττοντας.
Non male Wolfius: aut fieri certe non potest, quin
a multis reprehendantur. Aeginet. p. 372, 11: οὐδὲ
γὰρ ἀπελθεῖν οἷόν τ' ἦν ἢ δοκεῖν ἀμελεῖν. Sic egregie
Urbinas. Orat. de Permut. p. 293, 5: τοῖς μὲν γὰρ ἰδιώ-
ταις ὑπὲρ ὧν ἕκαστος ἐπραξε προσήκει διαλεχθεῖσι κατα-
βαίνειν ἢ δοκεῖν περιεργάζεσθαι. Paneg. p. 54, 36. Ae-
schin. contr. Timarch. p. 38, 22; contr. Ctesiph. p. 110,
29: διαρρήδην ἀπαγορεύει μὴτ' οἰκέτην ἀπελευθεροῦν ἐν
τῷ θεάτρῳ μὴδ' ὑπὸ τῶν φυλειῶν ἢ δημοτῶν ἀναγορεύ-
εσθαι στεφανούμενον, μὴδ' ὑπ' ἄλλου, φησὶ, μηδενὸς, ἢ
ἄτιμον εἶναι τὸν κήρυκα. Brevius particulae vis per Lati-
num alioqui redditur; conf. quae monuit C. Fr. Herman-
nus, eruditionis penu, ad Lucian. Hist. Conscr. p. 43.
Bekkerus et Dindorfius cum Urbinate διὰ τὸ, pro ἢ, quasi
Isocrates dixisset, aliorum vituperationem causam esse, ut
boni homines virtutem non negligent. — Ceterum vocem
ἀμελεῖν cum genitivo construi apud omnes constat; non ta-
men idem verbum ab Isocrate cum accusativo coniunctum
esse. Sic enim legitur in Panath. p. 235, 34: οὐχ ἡγή-

10 *σαςτο δεῖν τοὺς ἄμεινον τῶν ἄλλων φρονοῦντας καὶ πρᾶττοντας ἀμελεῖν*, qui locus eximendus est exemplis ab Augusto Matthiae in Gramm. p. 791 sq. congeatis. Or. de Permut. p. 325, 10: *ἀμελήσαντες τοὺς τὰ τοιαῦτα μαρθάνοντας*, ubi librarius codicis Laurentiani post *ἀμελήσαντες* addit *ἐπαινεῖν*, ut Nicocl. p. 21, 2: *ἀμελήσαντες διορίζεσθαι*. Paneg. p. 55, 31: *ἀμελήσαντες καρποῦσθαι*. Conf. Heindorf. ad Plat. Phaedon. §. 109. p. 184., quem laudavit Matthiae in Gramm. p. 658. Sed praestat quod ceteri exhibent libri. Sic fortasse legendum apud Lycurg. in Leocrat. cap. V, 4: *τοῦτο πλείστον ἀμελεῖν δόξοιτ' ἂν*, pro inepto illo τούτῳ.

3. *φάσποντας*. Urbinas φήσαντας. Paneg. p. 51, 36. Ad sententiam facit Busir. p. 198, 29.

4. *ελχότως*. Eodem modo in Orat. de Pace p. 157, 21: *ὥστε μὴδὲ τοῖς οἰκειοτάτοις θαρρῆν πλησιάζοντας; ελχότως· συνίστασι γὰρ τοὺς πρὸ αὐτῶν τετυραννευκότας τοὺς μὲν ὑπὸ τῶν γονέων ἀνηρημένους; conf. Or. de Pac. p. 142, 23; de Permut. p. 326, 21; p. 327, 7. De Latinorum usu quaedam monuit Bremius ad Cornel. Nepot. VII, 9, 1. — Mox *ὅπου* valet cum, quandoquidem, frequenti usu. Or. de Pac. p. 141, 20: *ὅπου γὰρ Ἀθηνόδαρος καὶ Καλλίστρατος οἰκίσαι πόλεις οἷοι τε γέγονασιν, ἣ ποὺ βουληθέντες ἡμεῖς πολλοὺς ἂν τόπους τοιούτους κατασχεῖν δυνηθεῖμεν*. Zeun. ad Viger. p. 431. Mirum loquendi genus est illud Orationis de Permut. p. 330, 2: *ὅπου γε καὶ λέγων ἐγὼ ταῦτα καὶ γιννώσκων, ὅμως ἐπιβούλομαι διαλεχθῆναι πρὸς ὑμᾶς*, ubi expectes: *ὅπου δὲ καὶ λέγειν ἔχω ταῦτα καὶ γιννώσκω*. Sed nihil mutandum; eadem enim constructio est Demosth. in Phaenipp. p. 9, 9: *ὅπου γε καὶ νῦν ἅπαντα ταῦτα προλέγοντος ἡμῖν τοῦ νόμου, ὅμως οὐδὲν φροντίδας τῶν ἐν αὐτῷ γεγραμμένων δικαίων — οὐδέτερά τούτων ἐποίησεν*. Dinarch. adv. Demosth. §. 11. p. 150. Bekk. Isocrat. de Permut. p. 281, 1: *οὐ μὴν οὐδ' εἰ ταῦτ' ἔχων περὶ ἑαυτοῦ λέγειν, οὐδ' οὕτω φανήσομαι περὶ τοὺς λόγους τοὺς τοιούτους γεγενημένος*, ut Dindorfius scripsit ex cod. Ambrosiano pro*

ἔχω. Paulo diversae rationis est locus Aeschin. contr. Cto-10 siph. p. 158, 21: *ὅπου γὰρ τοὺς μὲν ὅντως ἄνδρας ἀγαθοὺς, οἷς πολλὰ καὶ καλὰ συνίσμεν ἔργα, ἐὰν τοὺς καθ' ἑαυτῶν ἐπαίνους λέγωσιν, οὐ φέρομεν· διὰ δὲ ἄνθρωπος αἰσχύνῃ τῆς πόλεως γεγονὼς ἑαυτὸν ἐγκωμιάζῃ, τίς ἂν τὰ τοιαῦτα καρτερήσῃεν ἀκούων*; ubi adversativam δὲ post *διὰ* male omisit Bekkerus p. 105. ed. Halens. 1815. Quae sit natura huius idiomatis, id ad explicandum difficillimum est; nisi quis statuatur in talibus Graecos scriptores has similesque coniunctiones cum vi et significanter posuisse. Quod vehementer placet; eandemque explicationem adhibendam esse puto in loco Paneg. p. 43, 1: *φαίνονται δ' ἡμῶν οἱ πρόγονοι τοσοῦτον ἀπάντων διενεχόντες ὥςθ' ὑπὲρ μὲν Ἀργείων δυστυχησάντων Θηβαίοις, ὅτε μέγιστον ἐφρόνησαν, ἐπιτάτιοντες, ὑπὲρ δὲ τῶν παίδων τῶν Ἡρακλέους Ἀργείους καὶ τοὺς ἄλλους Πελοποννησίους μάχῃ κρατήσαντες, ἐκ δὲ τῶν πρὸς Εὐρυσθέα κινδύνων τοὺς οἰκιστὰς τῆς Σπάρτης καὶ τοὺς ἡγεμόνας τοὺς Λακεδαιμονίων διασώσαντες*. Quae verba mirum in modum offenderunt editores; inter quos nuperrimus editor, Gustavus Pinzgerus, vir doctissimus, voces ὥςθ' atque τῆς Σπάρτης delendas, et ἐπιτάξαντες pro ἐπιτάτιοντες scribendum esse censuit. Quae improbanda sunt omnia. At vero, quandoquidem hoc per omnia demonstrare longum esset, de hac re, volente Deo, mox alio loco uberius disseram. Nunc hoc tantum moneo, coniunctionem ὥςθ' a scriptore ipso esse profectam. Nam extrudere hanc vocem iam propterea quam maxime temerarium est, quod codices praeter Laurentianum omnes eam tuentur, et quod nemo facile videt, quibus de causis librarii particulam addiderint. Negari quidem non potest, si abesset vocula, tum quoque salvam esse sententiam; et libenter concedo, nullum nobis superesse scriptorem, qui eam adhibuerit in tali sententiae conformatione, qualem hic habemus, ubi post vocem τοσοῦτος ita inferuntur participia, ut per ea primariae enuntiationis causa reddatur. Conf. Lysias Epitaph. §. 14. p. 175. Bekk. *δίκαιον δὲ νομίζοντες εἶναι, οὐ προτέρας ἔχδρας ὑπαρχούσης πρὸς Εὐρυσθέα*,

10 οὐδὲ κέρδους προκειμένου πλὴν δόξης ἀγαθῆς, τοσοῦτον κίνδυνον ὑπὲρ αὐτῶν ἤρατο, τοὺς μὲν ἀδικομένους ἐλεοῦτες, τοὺς δ' ἐβροχονίας μισοῦντες, καὶ τοὺς μὲν κωλύειν ἐπιχειροῦντες, τοὺς δ' ἐπικουρεῖν ἀξιοῦντες. Lucian. Dial. Deor. XIII, 1. p. 30. Fritzsche. οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν, ὅς τις μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα ἐκ καθάρων τὸν βίον θηρία καταγωνιζόμενος καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. Plura eiusmodi exempla afferri possent, in quibus omnibus ὥστε non obvium est. At hanc ob causam vocem hoc loco expellere mihi religio foret. Et profecto minime superflua est, aut temere orationi inserta. Immo ea potius videtur ratio esse particulae, ut sequentia participia intendat atque omnino orationis pondus augeat; qui usus non abhorret ab eo, quo idem vocabulum eodem modo infinitivis cum vi praemittitur; in quam rem iam Orellius apte laudavit Archidam. p. 99, 7: εἰ μὲν γὰρ ἦν ἀποδεδειγμένον ὥστε τοὺς μὲν πρεσβυτέρους περὶ ἀπάντων εἰδέναι τὸ βέλτιστον. Cui addi possunt Nicocl. p. 28, 24: λαβὼν δ' ἐξουσίαν ὥστε ποιεῖν ὃ τι ἂν βούλωμαι. Archidam. p. 108, 1: ἐπειδὴ δ' εἰς ἀνάγκην καθέσταμεν ὥστε κινδυνεύειν. Archidam. p. 105, 29: εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν ὥστε καὶ τοὺς μείζω δυνάμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων χρητηθῆναι. Or. de Permut. p. 306, 9: εἰ δὲ τοῦναντίον πέφυκεν, ὥστ' ὠφελεῖν καὶ βελτίους ποιεῖν τοὺς πλησιάζοντας. Xenoph. Cyrop. VIII, 2, 2. Herod. III, 71. Confr. Schaefer. ad Soph. O. Col. 1350. Matth. Gramm. p. 1038. et in primis Hermannus ad Viger. p. 949. Accedit quod scriptor particula posita perspicuitati non parum consuluit. — Ceterum hoc nostro loco libri vulgati μόνη pro μόνον exhibent.

5. ἡ πού γε. Vocola γε addita est ex Urbinatē.

6. ἐλαττουμένους. Verbum ἐλαττοῦν valet imminuere, schmälern. Sic est in Or. de Pace p. 140, 1: ἦν μὲν οὖν ἐνταῦθα καταλίπω τὸν λόγον, οἷδ' ὅτι δόξω τὴν πόλιν ἐλαττοῦν. Paneg. p. 64, 19: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὅτι συνθῆκαι μὲν εἰσιν αἵτινες ἂν ἴσως καὶ κοινῶς ἀμφοτέροις ἔχωσι, προστάγματα δὲ τὰ τοὺς ἐτέρους ἐλαττοῦντα

παρὰ τὸ δίκαιον; Lysias contr. Agorat. §. 9. p. 264: μήτε 10 τῶν τειχῶν διελεῖν μήτε ἄλλο τὴν πόλιν ἐλαττωῖν μηδέν. Et sic passivum ἐλαττοῦσθαι, imminui, deteriore conditione esse. Panath. p. 250, 24: διὰ γὰρ τὸ πονηρὰν ἔχειν τὴν δόξαν ἐν ἅπασιν αὐτοὺς ἐλαττοῦσθαι τοῖς πράγμασι, et ubi eadem recurrit sententia Or. de Permut. p. 324, 24: οὐδένες γὰρ ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ μᾶλλον ἐλαττοῦνται τῶν τοιούτων, οὐδ' ἐν πλείοσιν ἀπορίαις εἰσίν. Conf. Walch. ad Tacit. Agricol. p. 176. Quum vero haec significatio nostro loco non convenit, interpretes verbum vi media recte accepisse videntur. Exemplum esto Orat. de Permut. p. 318, 23: ἐνίοτε μὲν ὡς ἐξηπατημένων καὶ πεφραγκισμένων προσποιοῦνται καταγελᾶν αὐτῶν, ὅποیان δὲ τύχωσι, μεταβαλόντες ὥσπερ πλεονεχτεῖν δυναμένων τοὺς λόγους ποιοῦνται, cum quo loco conferatur Or. de Big. p. 335, 1. — Mox Urbinas φήσωμεν. Interrogationis signum, quod vulgo ponebatur post φήσωμεν, Dindorfius suadente Bekkero iure cum puncto mutavit. Nam ἡ πού γε ironice dictum est. Blum. ad Lycurg. p. 106.

7. εἰς αὐτούς. Vulgo ἐαυτούς.

8. τῆς τύχης εἶναι προδότας. Or. de Permut. p. 328, 33: τοῦτους δὲ μισήσετε καὶ προδότας νομιεῖτε καὶ τῆς πόλεως καὶ τῆς τῶν προγόνων δόξης. Except. advers. Callimach. p. 360, 35: ὥστ' οὐκ ἄξιον προδότας ταύτης τῆς δόξης γενέσθαι. Sic enim recte coniecit Coraëus pro γεγενῆσθαι. Plataic. p. 271, 18: δόξαν — ἥς οὐκ ἄξιον προδότας γενέσθαι. Tali confusione nihil frequentius in libris manu scriptis. Vide si tanti est Or. ad Nicocl. p. 19, 13, ubi praeter Urbinatem omnes γεγενῆσθαι exhibent; et eodem modo unus et alter codex peccat in his locis Paneg. p. 49, 29; p. 51, 35, ubi Spohnius non est audiendus. Archidam. p. 108, 15; Busir. p. 200, 34. Permutantur γενόμενος et γεγενημένος; sic in Paneg. p. 45, 3. pro γενομένων vulgo legitur γεγενημένων; item Paneg. p. 49, 35; Philipp. p. 80, 15; de Pac. p. 144, 5; p. 145, 6; p. 159, 17; Panath. p. 237, 11; Aeginet. p. 375, 13. Contrario modo γεγενημένος abiit in γενόμενος. Philipp. p. 85, 13;

10 Areopag. p. 121, 2. 34; Panath. p. 211, 37; p. 213, 5; p. 227, 15; de Big. p. 341, 8; contr. Lochit. p. 378, 36. Aut γεγενῆσθαι in γενέσθαι, ut Or. de Pac. p. 155, 14; Euag. p. 176, 18; Busir. p. 201, 32; Trapezit. p. 347, 37. Tantum de his, ne abutar lectorum patientia.

10. εἰ δὲ δεῖ — στοχάσασθαι — ἡγοῦμαι. Eadem sententiae conformatio est Orat. contr. Sophist. p. 259, 32: εἰ δὲ δεῖ μὴ μόνον κατηγορεῖν τῶν ἄλλων, ἀλλὰ καὶ τὴν ἑαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν, ἡγοῦμαι. Horum locorum non memores erant priores editores in Archidam. p. 110, 7: εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ τῶν ἔξωθεν βοηθειῶν εἰπεῖν, ἡγοῦμαι. Adde his Or. de Permut. p. 318, 4: ἀλλ' εἰ δεῖ τάληθες εἰπεῖν καὶ τὸ νῦν ἐν τῇ διανοίᾳ μοι παρεστηκός, ἡγοῦμαι. Paneg. p. 42, 30: εἰ δὲ δεῖ τὰς χάριτας καὶ τὰς ἐπιεικείας ἀφελόντας ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν πάλιν ἐπανέλθειν. Sic iam alio loco legendum proposui pro ἀνελόντας. Nec poenitet me huius coniecturae. Epist. ad Dionys. p. 385, 22: ἡγοῦμαι γὰρ ἀπάσας ἀφελόντας σε τὰς δυσχερείας τὰς προειρημένας αὐταῖς ταῖς πράξεσι προσέξειν τὸν νοῦν. Philipp. p. 73, 27: ἦν τὰς μὲν δυσχερείας τὰς περὶ τοὺς σοφιστὰς καὶ τοὺς ἀναγιγνωσκόμενους τῶν λόγων ἀφέλῃς. His exemplis nunc adiungo Aeschin. contr. Timarch. p. 51, 19: ἀφελὼν τὰ ὀνόματα, διεξιὼν δὲ τὰ ἐπιτηδεύματα αὐτῶν καὶ τὰ σώματα γνῶριμα καταστήσω. contr. Ctesiph. p. 124, 25: ἀφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὰς τριήρεις καὶ τὴν ἀλαζονείαν ἀνάγνωθι καὶ τοῦ κλέμματος ἄψαι. et in eadem oratione p. 157, 23: ἀφελὼν τὴν ἀλαζονείαν καὶ τὸν κόμπον τοῦ ψηφίσματος ἄψαι τῶν ἔργων. Demosth. de Cherson. p. 72, 7; in Aristocrat. p. 83, 3.

16. ἀθάνατον ἐποίησε. Paneg. p. 46, 26: καὶ γὰρ ἐκείνων τὰ μὲν σώματα ταῖς τῆς φύσεως ἀνάγκαις ἀπέδοσαν, τῆς δ' ἀρετῆς ἀθάνατον τὴν μνήμην ἐποίησαν. Ita nunc recte legitur ex optimis codicibus Urbin. et Ambrosian. pro ἐκεῖνοι et κατέλιπον, quorum tamen prius retinendum censebat Pinzgerus, quoniam altera lectio, ἐκείνων, structuram loci pessumdet. Durissimum enim esse ad ἀπέδοσαν et ἐποίησαν ex θεῶν τινὰ repetere θεοί. Human-

tus errat vir doctus. Nam sic optimus quisque scriptorum, 10 ut operam perdere mihi viderer, si eiusmodi exempla acervarem. Confer tamen Busir. p. 197, 28—30, de quo loco supra p. 6, 30. monui. Sic malim legi μετ' ἐκείνων cum Urbinatē et Laurentiano, ut evitetur hiatus, pro μετ' ἐκείνου in Orat. de Pace p. 145, 15: οἷς ὁπόταν τις διδῶ πλείω μισθὸν, μετ' ἐκείνου ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσιν. At, o bone, quid est: ἐκεῖνοι τῆς ἀρετῆς ἀθάνατον τὴν μνήμην ἐποίησαν? Ego quidem non intelligo, nec alii facile intelligent. Hoc autem Tibi adnotes velim: si Tibi verum et a scriptore ipso profectum videbatur ἐκεῖνοι, necessario aut retinendum erat κατέλιπον, uti legitur in Orat. ad Nicocl. p. 17, 17: ἀλλ' ἐπειδὴ θνητοῦ σώματος ἔτυχες, πειρῶ τῆς ψυχῆς ἀθάνατον τὴν μνήμην καταλιπεῖν, ubi quod coniecit Bekkerus, θνητοῦ τοῦ σώματος, vix Graecum videtur; de qua re alio loco disputandum est. Or. de Pac. p. 154, 4: τῆς αὐτῶν ἀρετῆς ἀθάνατον τὴν μνήμην κατέλιπον. Euag. p. 164, 16; p. 177, 10. Aut saltem scribendum cum libris vulgatis Antidoseos πεποίηται.

17. δεῖ. Quod exhibet vulgata, χρῆ, usitatus quidem in hac structura. Archidam. p. 115, 24: ἂν χρῆ διαλογισαμένους μὴ φιλοψυχεῖν, quem locum pessime tractavi. Philipp. p. 90, 15: ὧν ἐνθυμούμενον ἐθίζειν σαυτὸν χρῆ. Or. de Pace p. 159, 1; de Permut. p. 305, 27; Epist. ad Mytil. Mag. p. 403, 11; Or. de Permut. p. 277, 37; Except. adv. Callimach. p. 366, 36; Philipp. p. 82, 23: ὧν ἐνθυμούμενόν σε χρῆ μὴ περιορᾶν, ubi pronomen σε ab Urbinatē omissum est; recte fortasse. Or. ad Nicocl. p. 12, 29: ὧν ἐνθυμούμενον χρῆ προσέχειν τὸν νοῦν. Epist. ad Philipp. p. 388, 32: ὧν ἐνθυμούμενον χρῆ μὴ τιμᾶν. Epist. ad Timoth. p. 400, 3: ὧν ἐνθυμούμενον χρῆ ζητεῖν. Cur hoc nostro loco Urbinatis lectio anteponenda sit, causa in aperto est. — Mox pro χρωμένους Urbinas vitiose χρωμένοις.

18. καὶ μὴ — ἐμμένειν. In his oratio convertitur ad ipsum Demonicum, quum praecedens membrum magis in universum positum sit. Exempla personae subito variatae multa possunt afferri e Graecorum scriptoribus; sed

10 sufficient Isocratea. Orat. ad Nicocl. p. 13, 16: ἀρχεσθαι μὲν οὖν ἐντεῦθεν χρὴ τοὺς μέλλοντάς τι τῶν δεόντων ποιήσιν, πρὸς δὲ τούτοις φιλόανθρωπον εἶναι δεῖ καὶ φιλόπολιν. Or. de Permut. p. 276, 15: χρὴ δὲ τοὺς διεξιόντας αὐτὸν πρῶτον μὲν ὡς ὄντος μικτοῦ τοῦ λόγου καὶ πρὸς ἀπάσας τὰς ὑποθέσεις ταύτας γεγραμμένου ποιῆσθαι τὴν ἀκρόασιν, — ἔαν γὰρ ἐμμελῆτε τούτοις. Contrarium exemplum est in Orat. de Pace p. 137, 22: καὶ γὰρ τοι πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν οὐ τὰ μέλλοντα τῇ πόλει συνοίσειν, ἀλλ' ὅπως ἀρέσκοντας ὑμῖν λόγους ἐροῦσιν. ἐφ' οὗς καὶ νῦν τὸ πλήθος αὐτῶν ἐξήρῳκεν, ubi post secundam personam infertur tertia; a quo non multum abhorret ille locus Panegyrici p. 51, 5: μετὰ γὰρ ταύτης οἰκοῦντες ἐβδομήκοντ' ἔτη διετελέσαμεν ἀπειροὶ μὲν τυραννίδων, ἐλεύθεροὶ δὲ πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἀστασίαστοι δὲ πρὸς σφᾶς αὐτοὺς, εἰρήνην δ' ἄγοντες πρὸς πάντας ἀνθρώπους, ubi conjectura Bekkeri, quam probavit Pinzgerus, quodam modo confirmari posset Panath. p. 233, 10: τὸ μὲν οὖν σύνταγμα τῆς τότε πολιτείας, καὶ τὸν χρόνον ὅσον αὐτῇ χρώμενοι διετέλεσαν, ἐξαρκούντως δεδηλώκαμεν, uti nunc legitur pro διετελέσαμεν — δεδήλωται. Ego autem nihil mutandum esse existimo, praesertim quum iam per se veri simile non sit, tale quid a librariis esse profectum. Subiicitur vero secundae prima persona Areopag. p. 121, 20: ἐόλκατε γὰρ οὕτω διακειμένοις ἀνθρώποις, οἵτινες — ἐπὶ τοσαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δις ἤδη τεθύκαμεν, ῥαθυμότερον δὲ περὶ αὐτῶν ἐκκλησιάζομεν.

20. τῶν ἄλλων σοφιστῶν: der andern, nämlich der Sophisten. Graeci si duas aut plures notiones sic coniungebant, harum postremam vitio quodam genti proprio ita accipere solebant, quasi priores illae pars essent huius; ut hoc loco τῶν ἄλλων σοφιστῶν positum est, ac si ποιηταὶ ex grege essent σοφιστῶν. Exempla huius perissologiae iam ab Homero repetuntur. Odyss. II, 411: μήτηρ δ' ἔμοι οὔτι πέπυσται, οὐδ' ἄλλαι θυγαῖ. Od. VIII, 40. 368; XI, 412; XIII, 434. Herodot. I, 203. 216. Sic etiam Isocrates in Archidam. p. 101, 13: Μεσσήνην, ἣν

ὑμεῖς οὐδὲν ἧτιον ἢ τὴν ἄλλην Λακεδαιμόνα κέκτησθε δι- 10 καίως. Idem pleonasmus vocis alius in usum Latinorum venit. Cornel. Nep. XVIII, 7, 1; XX, 3, 5. Livius II, 49; III, 54; I, 38: Et infima urbis loca circa forum aliasque interiectis collibus convalles siccant. Sed otium nobis fecerunt Elmsleius et Hermannus ad Eurip. Med. 291. Heindorf. ad Platon. Phaeton. §. 137. p. 234. Stallbaum. ad Phileb. §. 74. p. 107. Loers. ad Menex. p. 111. Wellauer. ad Apoll. Rhod. IV, 1521. Walch. Emendat. Livian. p. 58 sqq. Passov. ad Tacit. German. p. 90. Ne mireris, Lector, talia a nobis adnotata, vehementer gestio docti hominis nomen accipere. Ac si eandem in te sentis impetuosam cupidinem, valde admoneo te, ut citationes hinc illinc excerptas, exscriptas ad instar montium coacerves atque exaggeres. Tum οὐρανομήκη ποιήσουσιν eruditionem tuam. — — Mox εἴ τι ne dictum putes pro ὅ τι, illud ad cogitationem refertur. Or. de Permut. p. 293, 11: οὐ δίκαιόν ἐστι μετέχειν εἴ τι Τιμόθεος πράττων μὴ κατώρθωσεν, ubi qualis sensus exiret, si poneretur ὅ τι, nemo non videt. Or. de Permut. p. 297, 20: καίτοι χρὴ στρατηγὸν ἄριστον νομίζειν οὐκ εἴ τις μὲν τύχη τηλικούτων τι κατώρθωσεν ὥσπερ Λύσανδρος, ὃ μηδενὶ τῶν ἄλλων διαπράξασθαι συμβέβηκεν, ἀλλ' ὅστις ἐπὶ πολλῶν καὶ παντοδαπῶν καὶ δυσκόλων πραγμάτων ὁρθῶς ἀεὶ πράττων καὶ νοῦν ἐχόντως διατετέλεκεν, ὅπερ Τιμόθεος συμβέβηκεν, et qui similis est locus Aeginet. p. 373, 13. Loquuntur de Atticorum modestia, lenitate et urbanitate. At tu vide Hermannii adnotatiunculam ad Sophocl. Philoct. 49.

22. καθεζάνουσιν propter parisosin dixit. Inter veteres Atticos usurparunt fere poetae tales formas. Eurip. Med. 800: ἐξελέμπανον δόμους πατρῴους. Seniores scriptores dici vix potest quantopere iis delectentur. Vide si fert animus Heliodor. Aethiop. II, 27. Schol. ad Soph. Trach. 1275. ad Philoct. 375 etc. — — Mox βέλτιστα praebet Urbinas; libri vulgati cum Scholiast. ad Apollonium Rhod. I, 881. χρῆσιμα.

- 10 25. *δεῖ*. Sic Urbinas; vulgo *χεῖ*.
 25. *ἀν τις*. Quod dixi in Seebodii Tabular. phil.
 1830. p. 91. Isocratem indefinitum *τις* nunquam divulsisse
 ab particula *ἀν* vocabulo interposito, id falsissimum est.
 Epist. ad Iason. Fil. p. 398, 26: *ἴσως ἀν οὖν τις*. Areo-
 pag. p. 126, 4: *ἴσως ἀν οὖν τις*. Philipp. p. 84, 6; Ar-
 chidam. p. 107, 29; de Pace p. 141, 28; Busir. p. 194,
 31; Panath. p. 217, 23; p. 221, 6; Plataic. p. 270, 5; de
 Permut. p. 306, 8; Epist. ad Archidam. p. 407, 3.

I N D E X

LOCORUM OBITER EXPLICATORUM AUT EMENDATORUM.

Orat. ad Nicoclem	p. 14, 18.	II, 30.
— — —	p. 18, 20.	IX, 17.
Panegyricus	p. 40, 6.	VII, 3.
—	p. 42, 6.	VI, 33.
—	p. 42, 23.	I, 11.
—	p. 42, 30.	X, 10.
—	p. 43, 1.	X, 4.
—	p. 46, 26.	X, 16.
—	p. 51, 5.	X, 18.
—	p. 54, 24.	VII, 20.
Philippus	p. 82, 23.	X, 17.
—	p. 89, 24.	II, 33.
—	p. 93, 20.	IX, 17.
Archidamus	p. 103, 16.	VI, 30.
—	p. 109, 20.	VII, 20.
—	p. 110, 12.	VIII, 7.
—	p. 117, 3.	IX, 26.
Orat. de Pace	p. 139, 7.	VII, 23.
— — —	p. 145, 15.	X, 16.
Euagoras	p. 168, 32.	II, 22.
Helen. Laud.	p. 180, 3.	I, 11.
Busiris	p. 197, 30.	VI, 30.
Panathen.	p. 237, 14.	II, 22.
Or. contr. Sophist.	p. 260, 29.	VI, 23.

Or. de Permut.	p. 291, 3.	II, 30.
— — —	p. 296, 19.	II, 12.
— — —	p. 312, 14.	IV, 11.
Except. adv. Callimach.	p. 358, 21.	III, 29.
— — —	p. 360, 35.	X, 8.
— — —	p. 364, 1.	VIII, 10.
— — —	p. 365, 11.	VII, 3.
Or. contr. Euthyn.	p. 383, 10.	VI, 30.
Epist. ad Dionys.	p. 385, 22.	X, 10.
Epist. ad Philipp. I.	p. 388, 7.	VI, 30.
— — —	p. 391, 7.	V, 18.
Epist. ad Antipatr.	p. 394, 7.	VII, 3.

Xenoph. Hellen. I, 1, 28.	II, 30.
Lycurg. in Leocrat. cap. V, 4.	X, 1.

